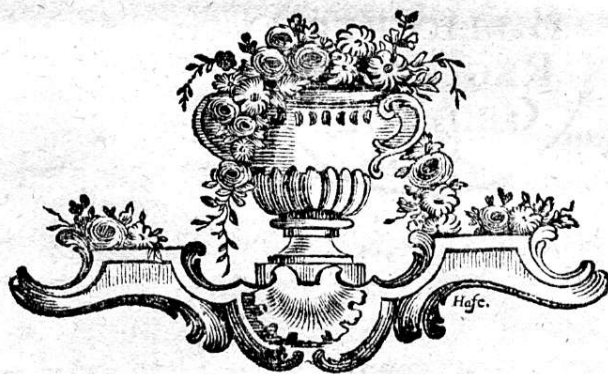

IOANNIS DAVIDIS SCHOEPFF
HISTORIA
TESTVDINVM
ICONIBVS ILLVSTRATA.

ERLANGÆ

SVMTIBVS IOANNIS IACOBI PALM.

MDCCCXXII.

SUB Göttingen
209 488 530

7

IOANNIS DAVIDIS SCHOEPFF

AVGVSTISS. REGIS BORVSS. CONSIL. AVL. COLL. MED. ONOLD. VICE.

PRAESID. ACAD. IMP. NAT. CVR. ET SOC. BEROLINENS. NAT.

SCRVT. SODALIS

HISTORIA
TESTVDINVM

ICONIBVS ILLVSTRATA.

FASCICVLVS I. ET II.

CONTINENTES

TABVLAS I - X. ET PLAGVLAS A. B. C. D.

CVM

PRAEFATIONE.

ERLANGAE

•VMTIBVS IOANNIS IACOBI PALM.

•M D CCLXXXII.

5-7

LECTORI BENEVOLO.

Multis hucusque tenebris obscuratur Testudinum historia; id quod neminem latebit, qui forte unius alteriusve testudinis dubiae designationem apud Auctores, qui de illis scripserunt, quaesiverit. Inveniet enim nomina vaga, descriptiones plerasque mancas, ambiguas, in diversissima saepe quadrantes animalia, immo et diversissimis applicatas. Alii leves paucorum hujus generis individuorum observationes dederunt, alii aliquarum specierum, praecipue memorabilium, tantum icones et illustrationes exhibuerunt; pauci generis totius historiam completam sistere conati sunt, quos inter B. a *Linné*, Ill. *Schneiderus* et *Generos. de la Cepede*, principatum obtinent. Eum autem laborem multis obstructum esse difficultatibus, ad unum omnes experti et confessi sunt. Monuit nempe, praeunte jam pridem B. a *Linné*, novissimus systematis naturae editor Ill. *Gmelin*, "similitudinem structurae in generalibus, varietatem singularum specierum pro varia aetate, cognitionem plurimum in variis vitae periodis imperfectam esse et difficilem

"reddere testudinum diagnofin et mancam illarum hiftoriam." Nec fefellit haec jam olim prolata divinationo *Linnei*. Eo enim res recidit, ut, lubricarum descriptionum delufione, nominum et rerum comutatione et indiftincta repetitione, specierum novarum fupposititia constitutione, aliarum temeraria deletione, confufa tandem et perplexa reddita fit testudinum hiftoria generalis, et in ambiguo relicta notitia plurium specierum, a B. a *Linne* in fystemate naturae jam dudum propositarum. Ne autem merita virorum maximi nominis inique carpere videar, exemplis firmanda effet illa fententia, nifi melius, et ne recoquantur, quae fuper hac re dicenda funt, ad alias id refervarem opportunitates, ubi de fingulis nempe agetur speciebus.

Liceat interea testem afferre gravem, Ill. nempe *Schneiderum*; qui dum indiftinctam testudinum turbam in ordinem reducere, lubrica Auctorum fynonyma, vacillantesque illorum descriptiones combinare ftuderet, multum laboris fibi impofuit, et tricis irretitum undique fe fenfit, unde, fubtiliffimo licet ingenio, maxima folertia et eruditione extricare paffim fe fe non potuit, idque ob eam folam rationem, quod in tanta characterum ab auctoribus admiffa diverfitate atque fallacia, descriptionumque ambiguitate, vel nimia brevitate, icones verae fidaeque deficiunt, quarum intuitu, in bivio constitutus in viam rectam duci potuiffet. Nomina Linneana Ill. *Schneider* paffim mutavit, characteres emendavit, novas aliquas spe-

cies catalogo addidit, unam alteramve rescidit, plures autem obscuras et dubias non potuit non relinquere. Parum in dubiarum specierum enucleatione felicius fuit Generos. de la *Cepede*, nominibus enim Linneanis; incongrua specimina pro lubitu fere substituit, uti *T. orbiculari*, *graecae*, *scabrae* etc.; novas aliquas constituit species, quae tales esse non videntur; alias tamen, et revera tales, catalogo adjecit, ast non, uti optandum fuisset, satis distinctas, minime autem specierum cognitarum numerum exhaustit. In novissima tandem Systematis Naturae L. editione *Celeb. Gmelin*, colligendo omnium testudinum nomina, quae post B. Linnei primum indicem innotuerant, numerum specierum, quoad nomina quidem, duplo fere auxit, sed commutatis variis speciebus, pluribus simul et novis ansam dedit dubiis, uti e singularum revisione elucebit. Iam, hujus in testudinum historiae confusionis, et quae ejus perfectioni obstant, causas quaerenti, variae eadem, et ab ipsis laudatis auctoribus passim commemoratae, obviae sunt, quas inter iconum defectus, et descriptionum ambiguitas, supra jam indicata, primariae existant. Nempe non omnes, qui aliquarum testudinum historiam particularem describendam sibi proposuerunt, eadem solertia ac summa cura illas adumbrare, qualem *Celeb. Wallbaum*, paucas tantum species illustrando, adhibuit in sua *Chelonographia*. Erronee enim ut plurimum statuebatur, auctores, qui primi singulas pluresve testudines descriptas exhibuere, fide dignissi-

mos et accuratissimos fuisse in illarum cum antea cognitis speciebus comparatione, in distinctione et designatione notarum, speciebus, varietatibus, individuivse propriarum. Haec autem opinio illos fefellit; evenit itaque, ut eadem animalia, tam breviter et indefinite a diversis auctoribus descripta, neglectis essentialibus illorum characteribus, vel omnino non potuerint combinari, vel ob notas et aequivocas diversorum omnino animalium descriptiones praepostere combinarentur. Enumeratis jam obstaculis aliae adhuc accedebant difficultates. Scilicet mutilatae plerumque in museis servantur, capite et pedibus truncatae, sola tantum relicta testa. Quum autem pedum structuram ut primariam notam, in eruenda vera differentia specifica, considerandam esse docuisset B. a *Linneé*, varias testarum condiciones, et quas testae et bractearum proportio, figura, pictura, substantia, laevities etc. suppeditant notas characteristicas, neglexerunt plerumque plurimi auctores. Inde etiam contigit, ut unus alterve, quum eam quam fors illi obtulerat testudinem, saepe unicum testam, vel aliter mutilatum animal, cum aliorum obscuris characteribus comparare nequiverit, pro nova eandem dederit, quae antea jam cognita fuerit, speciem; ob easdem autem rationes et ab altera parte, nomina specierum quarumdam quasi vacua in catalogis continuebantur, quarum prototypi nempe in occulto latebant, et de novo investigandi essent; id quod de *T. scabra*, *carolina*, *serpentina*, *carinata* atque aliis *Linnea-*

nis speciebus valet. Satis itaque patet, maximam illius obscuritatis partem, qua testudinum cognitio premitur, inde oriri, quod opus desit, ubi figurae exactae omnium specierum cognitarum juxta et simul exhibeantur et examini accuratius instituendo subjiciantur. Licet enim plures jamdudum habeamus species, hic illic descriptas et indicatas, vacillans tamen et confusa manfit illarum notitia, ob rationes expositas; sine icone nempe intellectu difficilior est descriptio, quamvis curiosius verbis concepta. Ex cognitis porro et vulgaribus quoque testudinum speciebus, aliae plane non, aliae male figuris expressae fuere; icones deinde, quae exstant bonae, in variis et magni pretii operibus dispersae sunt, ut paucis tantum easdem videre et conferre, vel inter se, vel cum prototypis, liceat.

Talem igitur historiam testudinum generalem maximae necessitatis et utilitatis fore credidi, quae complecteretur specierum, quotquot hucusque innotuerunt omnium et singularum, descriptiones accuratas, nec nimis breves, synonymiam auctorum, cum primis autem, et quantum id quidem fieri poterit, ad naturae typum delineatas exactasque figuras, ut imago suppleat verborum defectum. Res gravis omnino fuit moliminis, siquidem eam suscepi in tali loco, ubi nec museum, quod specimina largiatur, nec librorum necessariorum apparatus et usus facilis et ad manus erant, sed commercio litterario, magno temporis et sumtuum dispen-

dio omnia, quae instituti ratio exigebat, congerenda et expetenda fuerunt. Ita enim propositi operis consilium coëgit, ut singulas, quotquot testudinum extiterint, figuras et descriptiones sedulo et inter se et cum natura compararentur, quae distinctae et naturae respondentes inventae fuerint proponerentur, dubiae autem ut tales indicarentur, ut alii tandem quibus opportunitas fuerit, easdem illustrando et emendando, deficienti specierum cognitioni mederi possint.

Probata autem ejus consilii ratione, etiam ad eam persequendam me hortatus est Perill. ac Generos. *Schreberus*, A. N. C. Pr., cui praeterea gratias debeo et exsolvo maximas pro benevolentia qua plures testudines, earumque icones, mihi comparavit, etiam ab exteris amicis efflagitatas. Sunt enim horum animalium specimina, si vulgatiore quaedam excipias, minime frequentia in plurimis museis, aliarum etiam rerum locupletissime instructis, ut omnia perscrutari necesse fuerit. Gratus quoque aliis summi nominis Viris me obstrictum sentio, ut *Celeb. Pennanto, Hermanno, Tozzetio, Vosmaro, Thunbergio, Retzio*, et Amicissimo *Henrico Mublenbergio*, (Americae septentr. historiam naturalem non sine gloria excolenti), qui singuli benigne et liberaliter specimina iconesve rariorum testudinum, ad comparisonem, instructionem utilem et suscepti consilii feliciorum maturationem suppeditarunt; quod e re mea esse putavi ut palam significaretur. Ad ipsam denique operis

operis instituti executionem, auxilio fuerunt Amiciff. et Celeb. *Panzerus*, M. D. et Reipublicae Norimberg. Physicus, et Clar. *Wunder*, Camerae Regiae Baruthinae Registrator; hic plurimarum specierum icones nitidissimas et fide dignissimas ad naturam depingendo, ille tabulis in aes incidendis invigilando, ut quantum fieri poterat, accurate expressae sifterentur.

De figuris autem, quas in hoc opere exhibeo, haec fere habeo quae moneam. Quoniam animalia viva obtinendi nec semper optata nobis fuit occasio, nec spes: speciminibus in vini spiritu servatis, vel siccis, et solis testis saepius contenti esse debuimus; nos igitur quoque saepius oportebat ad inanimata ea specimina icones exarare; difficile enim et inconsultum fuisset, vivorum animalium habitum supposititium exprimere, fictitiave venustate figuras exornare. Haec igitur necessitatis excusatio defendet minus venustas aliquarum specierum effigies, ob membra detorta, oculos excavatos totumque adspectum inanimatum. At eo facilius ejusmodi mendis indulgentiam concessum iri spero, quo firmiter mihi propositum fuit studium, characteres específicos et diagnosticos soli testae superstruendi, ut facilior promptiorque reddatur testudinum, etiam mutilatarum, cognitio, qua in re non adeo infelicem me fuisse arbitror.

Erat quidem primum consilium, hujus operis evulgationem ad plenariam ejusdem absolutionem usque

differendi, omniumque specierum historiam et figuras simul et semel proponendi: multis tamen iisque gravibus rationibus permotus, ab illo recedere necesse fuit proposito, siquidem ipsius operis perfectioni obstitisset.

Verentibus autem, ne inchoatum, sed non obsoletum, posthaec haereat opus, fidem facere omnino possum, eousque jam operis absolutioni prospectum esse, ut, una alterave tantum specie excepta, completam omnium, ad hunc usque diem notarum testudinum, et graphice delineatarum, seriem promittere mihi liceat; ea nempe conditione, ut, quarum specierum (paucarum omnino) exemplaria, ad naturam depingenda nobis deerunt, fidae saltem earum apographa ex aliis, ubi prostant, operibus repetantur. Ad majorem fidem huic assertioni procurandam, superflua non erit subjuncta designatio.

I) Earum specierum, quarum ad naturam depictae icones, novae et maximam partem aeri incisae, paratae sunt:

T. Europaea.	T. graeca. A.	T. japonica.
T. tricarinata.	T. graeca. B.	T. Caretta.
T. scabra. Retzii. }	T. geometrica.	T. indica. Vosm.
T. scripta. Thunb. }	T. marginata.	T. pensylvanica.
T. cinerea. Brown. }	T. tabulata.	T. Terrapin.
T. picta.	T. coriacea.	T. rostrata.
T. punctata.	T. imbricata.	T. amboinensis.
T. serpentina.	T. viridis.	T. denticulata.
T. clausa.	T. marina Nov. Sp.	T. areolata.

2) Sequentium specierum, quarum prototypis destituti hucusque, in aliis operibus sparsim extantes figu-

rae inde necessario mutuandae erunt, nisi, quod quidem in votis est, illarum testae a possessoribus, hujusque operis Fautoribus benevole communicabuntur, ut de novo et ad naturam delineari possint:

- T. indica. *Peccameti*. Mem. de l'Acad.
- T. pusilla. L. *Edw. av.*
- T. fulcata. Gmel. *Miller*. illustr.
- T. Spengleri. Gmel. *Schrift. Berl.* Naturf. Fr.
- T. planiceps. *Schneid.* ibid.
- T. caspica. *Gmelin.* iter.
- T. signata. *Wallb.* Chelonogr.
- T. ferox. *Pennant.* Philos. Transf.
- T. membranacea. *Blumenb.* Hist. natur.
- T. terrestr. elegans minor. *Seba.*

quibus paucae quaedam ex Cepedianis tabulis adjungendae erunt.

3) Species denique, quarum nec figurae ullibi extant, nec specimina hucusque investigari potuerunt, sunt

T. scorpioides. L. T. fimbria. Gmel. T. trianguis. Forsk.
 Desiderantur quidem etiam T. carinatae L., T. palustris *Gmel.*, et planitiae *Ejusdem*, secundum Gronovium descriptae, figurae; eas autem species sub aliis quibusdam supra memoratis latere probabile est.

Expedit hac occasione etiam notare, nullam mihi hucusque occurrisse testudinem, quae figuris *Sebae* Tab. LXXX. fig. 4. T. terrestris Ceilonicae et ejusdem tabulae, fig. 6. T. terrestris Brasiliensis, exacte responderet; de veritate autem reliquarum apud *Sebam* delinea-

tarum figurarum convictus, etiam has naturae respondentes esse suspicari licet, in obscuro quamvis illarum prototypa lateant.

Consilii itaque mei, et quae in promptu sunt, admirulorum ratione declarata, omnium qui historiae naturali favent, ad ulteriorem hujus operis perfectionem ex-
petere liceat auxilium, quod, siue testudines suarum collectionum, quibus caremus, (ex supra descripto noscendas catalogo) ad depingendum nobis commodando, siue observationes, illarum historiam illustrantes, nobiscum communicando praebeatur, gratissime acceptum iri spondeo. Iam vero ex ea copia, quam paratam habeo, probabili aestimatione facta, conijcere licet, totum opus tabulis circiter XXXVI. comprehensum iri, et, quam promittimus, universam *testudinum hucusque cognitarum historiam, iconibus illustratam, per missus quidem sed serie non interrupta prodituram esse spondemus*, iis tantum interpositis temporis spatiis, quae ad icones in aes incidendas et tabulas fucandas artificibus necessaria erunt.

Ordinem systematicum in edendis tabulis observare et sequi, rerum conditio omnino non permittit; absoluto autem opere synopsis methodica illi defectui medebitur; tum quoque brevis anatomica et physiologica de testudinibus expositio, cum indice auctorum, qui de hac scientiam naturalis parte bene meriti sunt, adjungetur. Onoldi d. 7. Mart. 1792.

Tab. I.

TESTUDO EUROPAEA. *Schneid.*

Testa ovali, planiuscula, subcarinata, fusco - atra, punctis striisque
albo - flavescens radiatis.

T. Europaea, testa orbiculari planiuscula laevi. *Schneid.* Schildkroet. pag. 323. n. 5.

T. orbicularis. *Lin.* Syft. nat. edit. *Gmel.* pag. 1039. exclusis Synon. Gronovianis et 7.)

T. lutaria. *Marfigl.* Danub. illustr. 4. tab. 33. 34.

T. aquarum dulcium et lutaria. *Raj.* quadrup. 254.

T. lutaria. *Brunnich.* Spol. mar. adriat. p. 90.

T. punctata. *Gottw.* Schildkr. tab. 12.

Testuggine di fiume? *Cetti* Storia di Sardegna Tom. 3. p. 92.

Sceletirte Waffer-Schildkroete. *Mayers* Zeitvertr. I. tab. 29.

? T. flava, testa superiori viridi flavo maculata. De la *Cepede.* tab. VI. p. 135.

Testa superior ovalis; exsuperatur enim latitudo, tertia fere, et ultra, longitudinis parte; modice convexa est, ut tertia circiter longitudinis pars altitudinem aequet; convexitas testae undique fere aequalis; annosiorum tamen animalium dorso planiuscula deprehenduntur, et minus, quam juniorum, carinata. Laevis est in universum scutellorum superficies, praecipue animalium adutorum; juniorum autem scutella, fulcis margini parallelis, sese cingenti-

Testudo europaea.

gentibus exasperantur, idque in posterioribus potissimum dorsi laterumque scutellis. Obtinet quoque, observante Marfiglio, aliqua laevitatis diversitas secundum sexum; quippe qui superficiem asperam magis et rugosam in maribus esse dicit, quam in feminis.

Discum occupant scutella XIII; nempe quinque intermedia, seu proprie dorsalia, et quatuor lateralia utrinque. Dorsalium *primum* irregulariter pentagonum est, basi latiore arcuata collum versus spectante; obtuse plerumque earinatum et reliquis declivius. *Secundum* et *tertium* subquadrangula sunt, vel subsexangula, si angulos laeviores, futuris transversis scutellorum lateraliu occurrentes, ut tales numeres. In adultis omnino planiuscula sunt, in junioribus autem plano-convexa; carina plerumque laevissima et depressa, versus posteriorem tamen scutelli marginem nodulo distincto terminata. *Quartum* ad formam hexagonam propius accedit, uti *quintum* ad pentagonam irregularem; utraque in plurimis individuis notabilius paullo carinata deprehenduntur. Ex scutellis lateralibus *primum* formae irregularis est, *circuli* quadrantem fere referentis, apice truncato; *secundum* desuper subquadrangulum, uti etiam *tertium* et *quartum*, magnitudine tamen et convexitate decrefcente. Suturae inter scutella fulcatae sunt et curvilineae.

Color testae utplurimum niger est, vel fusco-nigricans, etiam badius, punctis innumeris et lineolis interruptis, ex communi centro peripheriam quaquaverfus diradiantibus, pictus; hique radii albidi sunt, etiam flavescens coloris. Hanc lineolarum radiantem dispositionem, cum in nulla alia testudinum specie simile quid occurrat, et in hujus speciei testis omnibus magis minusve observabilis sit, eo magis ad differentiam specificam designandam aptam credidi. Areola in scutellis dorsalibus ad marginis posterioris medium, in lateralibus autem, in scutellorum angulo posteriore et superiore locatur, et fulcis pluribus parallelis cingitur; quorum numero, ut videtur, scutellorum incrementum annuum periodicumve notatur. Horum autem fulcorum, aequae ac areolae quibus respondent, vestigia in testis annosioribus sensim accedentim extenuantur, et plenarie tandem delentur, ut specimina, quae coram habeo majora, si junioribus comparantur, laevissima omnino appareant, (nisi omnibus, saltem anterioribus scutellis,) et mira inter diversa hujus speciei individua observetur varietas. Occurrunt quoque specimina quaedam, fascia quasi, ex lineolis secundum dorsi medium longitudinaliter et densius decurrentibus conflata, se distinguentia; talis fascia in figura Gottwaldi supra laudata exprimi-

primitur, et similem in variis quoque aliis testis observavi. *Margo* bracteis XXV componitur; quarum *prima* et *impar* angustissima, linearis; reliquae fere omnes oblongo-quadratae sunt; *tres* anteriores extrorsum convexiores, acutae; *quatuor* laterales intermediae angustiores, decliviores, ad marginem canaliculatae et obtusiores, inferne et extrorsum autem crassiores magisque dilatatae (cumprimis γ ta et δ ta) descendunt, ad duo sterni processus recipiendos; *quatuor* posteriores utrinque paulo magis extrorsum flexae et acutae; *duae* posticae tandem, vel supracaudales, deorsum convexiores iterum sunt. Colore, et striis ex angulo posteriore divergentibus, reliquae testae conformis est margo.

Testa inferior, five sternum, longitudine et latitudine testae superioris ambitum interiorem fere aequat. Colore est ex toto nunc albido, nunc flavescente, in aliis autem fusco nigrove in media parte et ad futuras cumprimis distinctum. Sutura longitudinali, et quinque transversalibus, in areas XII dispescitur, quae futurae in junioribus paulum nigrescunt; singulae praeterea areae, in angulo exteriori et posteriori, propria areola, fulcisque huic respondentibus, (in juniorum animalium sternis evidentius,) notatae sunt. Sutura sterni transversalis media laxior est reliquis, et mobilitatem aliquam concedit, ita ut uterque lobus, magis tamen anterior, ad superiorem testam nonnihil propius admoveri possit; sic quidem in duobus individuis mihi visum est, nescio autem an omnibus eadem sit conditio. Lobus sterni anterior minor, arcuatus ad latera, antice levissime emarginatus et nonnihil sursum flexus; posterior major, postice truncato-bifidus. Sternum maribus planiusculum, feminis modice convexum. Testam superiorem suffulciunt bini sterni processus ossei, quorum brevior lobo anteriori, longior lobo posteriori insidet; utriusque erecti scutellorum marginalium γ to et δ to cavitate leviori interna excipiuntur; membrana laxa, sed firma, utrasque praeterea testas ita necit, ut mobilitas aliqua inter ipsas locum habeat.

Caput ovatum, supra subconvexum, subter et ad latera planum; cute calloso-squamosa, reliquis partibus concolore, flavo vel albido punctata, tegitur. Nares parvae rotundae, in rostro truncato approximatae. Orbitae in anteriore capitis parte oblique convergentes. Mandibulae integrae, acutae. Colli crassiusculi cutis laxa, rugosa, squamosa, colore et maculis capiti pedibusque similis. Brachia femoribus breviora, antice squamis majoribus munita. Pedes omnes palmati; antici digitis 5, postici 4; unguibus totidem arcuatis,

Testudo europaea.

acutis, plantarum tamen longioribus. Cauda dimidia fere corporis longitudine, attenuata, compressa, squamosa, (unde *muris aquatici* nomen accepisse videtur animal,) colore et maculis corpori analogis.

Habitat in plurimis Europae regionibus temperatioribus; ad Borussiae usque (Wulf. Ichthyol.) in Polonia (Bernoulli itin.) in Italia et Sardinia (Tozzetti et Cetti) in Hungaria et circa Danubium (Marfigli) in Gallia (Tortugue d'aigue. Raj.); exulat in septentrionalibus Europae, uti quoque in temperati nonnullis Germaniae provinciis. In palustribus et limosis aquis degit; insectis aquatilibus, piscibus, limacibus et herbis vescitur. Caro sapida laudatur; ideoque in foris hinc inde venales prostant; in propriis piscinis congregantur, pane, lactuca, aliisque herbis nutriuntur. Etiam in cellis servantur, et avena ibi seminata progerminante et tenera pasuntur. Ova pariunt, gallinaceis similia, sed minora et longiora, albumine et vitello praedita; in arenam illa defodiunt, ea tamen cura, ut foli sint exposita, ejusdemque calore animentur. Initio veris sic depositis, obtectis, et derelictis ovis post annum demum (testante Marfigli) excluduntur pulli, lentissime (observante Marggravio) augefcentes.

Aetate, sexu et patria multum variare videtur haec species, ut mira non sit tanta inter Auctores discrepantia, quam optime castigavit cel. Schneiderus.

Testudo, cujus imaginem Tab. I. exhibet, adulta et annosior, ex Hungaria ad nos pervenit; eamque similem invenimus aliis ex Longobardia acceptis, pluribusque in Museis hinc inde observatis ejusdem speciei loriceis. Fuit autem haec vulgaris, et in plurimis Europae, praecipue orientalis, provinciis degens testudo aquatilis, sub *Lutariae* nomine apud plurimos auctores designata, licet, praeter Marfiglium, nemo curatorem ejus dederit descriptionem vel iconem. Nomen *Testudinis Europaeae* a cel. Schneidero ipsi impositum, retinere fatius duximus, quam incertum et dubium ex Linneanis eidem adscribere, quum in quaestione adhuc versetur, utrum ad *orbicularem*, an ad *lutariam* L. potius referenda sit, quarum nempe utrarumque specierum characteres ad nostram partim commode applicari possunt, partim autem ei repugnant. Eandem omnino cum *orbiculari* L. esse credidit Schneiderus europaeam suam; obstat autem ipsum *orbicularis* nomen, quum omnes *Test. europaeae* testae, a me
huc-

hucusque vivae, ovatae potius dicendae sint. Sequentibus orbicularem suam in Syft. nat. edit. X. et XII. designavit Linneus:

„Testa *orbiculata*, planiuscula, pedibus palmatis.

„Habit. in meridionalibus Europae. — Testa *parva*, integerrima,
„*orbiculata*, nec antice, nec postice emarginata. Sternum postice
„bifidum. Pedum digiti membrana connexi in *plantam orbiculatam*.

Conveniunt ex his notis quaedam, repugnant aliae nostrae Europaeae; omnes autem variis aliis aequae applicari possunt. Patria a Linneo indicata, quam maxime pro identitate *orbicularis* ejus cum nostra Europaea, militare videtur. *Lutariam* ita describit Linneus:

„Testa planiuscula, pedibus subpalmatis, posticis tribus scutellis cari-
„natis, cauda corpore dimidio brevior.

„Raj. quadrup. 254. Amoen. acad. I. p. 139. n. 23.

„Habitat in India, Oriente. — Palmae magis palmatae, plantae
„minus. Sternum postice truncatum.

Unde evidenter satis patet, etiam hujus characterem specificum ad plurima speciei nostrae individua quadrare. Nec a vero multum aberrasse videtur iudicium cel. Schneideri, qui p. 340. libr. cit. *lutariam* Linnei eandem esse cum *orbiculari* L., haud levibus suffultus argumentis, suspicatus est. Ipsum enim acutissimum Linneum in stabiliendis *orbicularis* et *lutariae* speciebus vacillasse, exinde apparet, quod Synonymon *Raj. quadrup. 254. Testudo aquarum dulcium s. lutaria*, in Edit. Syft. nat. X. ad orbicularem, in XII. autem ad *lutariam* retulerit; quam in India et Oriente habitare dicit, licet ex descriptione Raji, et Synonymo Gallorum: *Tortugue d'aigue*, abunde pateat, de Europaea sermonem fuisse. — Sic quoque nova inde exurgit difficultas, quod descriptio, quam ex Amoen. acad. I. p. 139. ad *lutariam* suam refert, L. characteri specifico minime respondet, sed, facta debita comparatione, ex alio plane animali, ad terrestrium tribum (nam pedes clavatos indivisos ipsi adscribit) pertinente desumptam fuisse, concludendum sit. Utrum igitur amborum Linneanorum nominum *Testudini* nostrae tribuendum sit, ob notarum insufficientiam et ambiguitatem, et ob deficientem ad ullam specierum

a b. Linnaeo descriptarum figuram, remissionem, certo dijudicari nequit, dum de ipsissimo quod ante oculos habuit individuo, non constat.

Quod autem iconem nostram attinet, ante omnia commemorandum est, eandem ad exemplar ficcum exaratam esse, unde capitis rugae quaedam non naturales, pedumque retracta positio reprehensionem iudicum forte merebuntur; sed quum testarum characteres bene et ad naturam expressi sint, leviora illa momenta eo facilius excusari posse spero.

Quam sub *T. orbicularis* nomine exhibet illustriff. de la *Cepede* figuram et descriptionem Tab. V. p. 126. ad nostram nullo modo quadrat, et perperam synonymon *Europaea* Schneideri et Wulfenii suae adhibuit; cuius *Disci* colorem lucidum (*assez claire*) dicit, maculis minoribus ruffis asperum; nasum acuminatum elongatum, caudam brevior, pedes clavatos, rotundatos, quorum digiti unguium ope solum distinguendi fuerint. Specimina pullos fuisse, quae descripsit, vix quatuor pollices longos, ipse fatetur; absque omni dubio autem ad aliam quamdam speciem, ordinis terrestris, sunt referendi. *T. lutaria* ejusdem auctoris, Tab. IV. p. 118., propius aliquantum ad nostram accedere videtur, si figuram male exaratam esse arguere licet ex eo, quod in descriptione pedes palmati dicantur, icon autem nihil tale exprimat; obstat autem ex altera parte, quod nullam picturae radiatae scutellorum dorsalium fecerit mentionem, licet postea pag. 136. de *flava* sua, de qua sententiam nostram statim aperiemus, dicat, eam magnam habere cum *lutaria* similitudinem. Figura haec *Cepedianae* fimillima est figurae *Sebae* Tab. LXXX. fig. 4. seu *T. terrestri* *Ceilonicae* minori ejusdem auctoris, et solae caudae longitudine differt, quae brevior est apud *Sebam*. Quum autem testa, huic figurae respondens, mihi nondum occurrerit, iudicium de eadem suspendere cogor: moneo tamen, ea quae de patria *T. lutariae* suae profert de *la Cepede*, aequae ambigua esse, quam *Synonyma* ibidem collecta. Maximam contra similitudinem cum nostra habet, ipsamque hujus quasi imaginem sistit *Testudo flava* *Cep.* Tab. VI. p. 135. ita, ut praeter colorem testae, quam *saturate viridem* (*vert d'herbe foncé*) dicit, nil desideretur; picturam etenim scutellorum, tamquam maculis parvis flavis approximatis et radiatis compositam, describit, qualem in nulla alia, quam in *Europaea*, hucusque deprehendimus. Quicumque igitur colorem hujus speciei variabilem, et in aliis locis nigrum, in aliis fuscum, vel badium, esse

esse perpenderit, cum in aliis locis etiam in virescentem transire posse, facile nobiscum sibi persuadere. Notari quoque merentur, quae de patria Testudinis flavae dicit *de la Cepede*. „Habitat, inquit, T. flava non solum in America et in „Insula Adscensionis, unde (fit fides penes auctorem) speciei hujus individuum in „Museo regio extans allatum fuit; sed deprehenditur quoque in Europae „aquis dulcibus, ubi nullo alio quam coloris discrimine „variat, qui interdum minus viridis est.„ Porro autem p. 136. hanc flavam multum similitudinis habere cum Lutaria asserit. Verosimillimum itaque videtur, illustr. *de la Cepede* Testudinem Europaeam communem pro peregrina habuisse, et speciem novam perperam inde fecisse, dum Synonyma ejusdem aliis adhibuerit animalibus. Identitatem Testudinis flavae Cepedianae cum Europaea, celeb. Schneider, in Beiträg. 2. p. 17., quoque suspicatus est, quam quicumque figuram ejusdem cum nostra comparabit, facile concedet.

Specimina hujus speciei quaedam, ex Hetruria, benevolentia Amicissimi et Illustris Prof. Targioni Tozzetti, accepta, structura, proportione et configuratione omnium partium apprime cum nostra conveniunt; differunt tamen colore, qui *spadiceus* vel badius dilutior magis est, ut tamen lineolarum flavarum radiata dispositio observabilis sit, eadem qualis in specimine depicto; caput contra et pedes magis nigricant, maculisque flavis adspersa sunt.

Vix ad eandem corporis magnitudinem increfcere videntur Testudines fluviatiles Etruscae, qualem Hungaricae nanciscuntur. Specimina enim utrarumque, pro maximis suae familiae exhibita, mensura inter se differebant, uti sequitur:

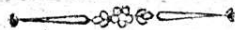
		<i>Hungar.</i>	<i>Etrusca.</i>
Longitudo, ab apice nasi ad caudae extremitatem,	<i>poll. 10. lin. 6.</i>	<i>p. 7. lin. -</i>	
Testae superioris	-	- 7. - - -	4. - 6.
Sterni	-	- 6. - 6. -	4. - 3.
Caudae	-	- 3. - - -	2. - -
Latitudo Testae superioris	-	- 5. - - -	3. - -
Sterni	-	- 4. - - -	2. - 6.
Altitudo totius testae, (sterno nempe incluso)	-	- 3. - - -	2. - -

Testudinem fluviatilem, quam *Cetti* in Storia di Sardegna Tom. 3. pag. 11. describit, simillimam esse testudinibus fluviatilibus aliarum Italiae provinciarum, mihi

mihî relatum est; nihilominus tamen praecipuos, quos ex ejusdem descriptione eruere licet, characteres, hic subjungam: „Testudines fluviatiles vix quartam „magnitudinis partem attingunt testudinum terrestrium (quas ad Graecam L. pertinere dicit, ipsisque pondus 4 librarum ad summum, et 6. 7. pollicum longitudinem tribuit, laud. Cetti, pag. 9.) „Quatuor solummodo pollices longa „est pars testae plana, (*sternum?*) et ad hanc proportionem omnes reliquae „formantur partes. Figura et colore testarum conveniunt fluviatilis et ter- „restris Testudo, nisi quod colores sint fortiores (*più vigorose*) et quod ni- „ger excellat (*domina*) in testa et reliquis Test. fluviatilis partibus, ut ideo „*nigrarum* cognomine communiter Sardi ipsas distinguant. Unguibus et di- „gitis bene articulatis, membrana intermedia ad (digitorum) apices usque „connexis instructae sunt palmae et plantae; illae 5, hae 4. Cauda Test. „fluviat. quoque longior multo, quam in terrestri, est, et dimidiam fere testae „longitudinem aequat. „ Ad distinguendas Test. fluviatilem et terrestrem, notae adductae omnino sufficiunt; quae et omnes *T. Europaea* nostrae con- veniunt. Quum autem radiatae scutellorum picturae nullam mentionem fe- cerit laud. Cetti, indeque in dubium vocari possit identitas T. fluviatilis Sar- dinicae cum nostra, idque eo magis, quum illustr. de la Cèpede, ad *luta- riam* suam, p. 120. a nostra Europaea diversam, retulerit Testudinem nigram Cetti, (unice ob caudam longiorem et digitorum numerum 5 — 4, quae in Europaea itidem obtinent notae;) rogandi sunt, quibus opportunitas da- tur, autoptae, ut leviora illa dubia solvant, et T. fluviat. Sardoae cum Eu- ropaea nostra specificam affinitatem evincant, quam reliquae circumstantiae fere reddunt probabilem.

Circa Testudinem punctatam Gottwaldi monco, si forte varietatam eam appellare velis, ob puncta, nec lineolas in testa superiori sparsa; idem inve- niri in figura Marfiglii, ubi nempe lineolarum radiata dispositio quoque de- sideratur, licet de animalis identitate nullum restet dubium. Sic quoque Figura Mayeri, quae, quoad colores potissimum, vilissima omnium est, loco lineolarum, punctula tantum repraesentat.

Descriptiones Gronovianae, quae ad hanc Testudinem referri solent, am- biguae sunt; ideoque ne obscuris obscuriora addam, easdem hic omittas ap- pendicis loco, cum aliis dubiis et aenigmaticis exhibebo.

Tab. II.

TESTUDO TRICARINATA.

Testa ovali demisse convexa, margine integra, scutellis disci omnibus carinatis.

Individui heic descripti magnitudinem naturalem pictura indicat. Est autem scutum ovale, demisse convexum, excelsè carinatum, octodecim lineas Paris. longum, quindecim latum et septem circiter altum.

Discum occupant scutella tredecim, rugoso - scabra, omnia carinata. Dorsalia quinque, evidentius quidem sed obtuse carinata, et ad utrumque latus declivia; *primum* reliquis fere majus, *quintum* minimum, utraque autem subpentagona; tria intermedia, vel *secundum*, *tertium* et *quartum*, sexangula sunt. Areolae scutellorum dorsalium, pro ipsorum portione, magnae, ad marginem posteriorem locatae, ibidemque punctis et verrucis scabrae, divergentibus exinde rugis linearibus versus scutellorum margines anteriores lateralesque. Intra marginem scutellorum anteriorem et areolae ambitum, limbus angustus, leviterque striatus, lineola tenerrima fulcata distinctus apparet; id quod in primo tantum et tertio scutellorum dorsalium (distinctius autem in lateralibus) a pictore exprimi potuit, et testae incrementum nondum completum fuisse fere indicat. Arcus carinae subaequalis est, magis praecipue tamen pone (ad scutellum quintum) quam ante; unde alia oritur suspicio, animal nondum adultum fuisse, quatenus nempe ex comparatione aliarum specierum, in vario aetatis et incrementi statu observatarum, judicare licet. Margines scutellorum dorsalium posteriores nonnihil supra proximi scutelli marginem anteriorem eminent; carinae tamen continuatio aequalis est, et protuberans, nec interrupta. Lateralia disci scutella quatuor utrinque, plano - declivia; *primum* maximum et figurae irregularis; *secundum* et *tertium*, deorsum oblonga, quinquangula; *quartum* minimum, ad rhomboideam accedens figuram. Areola ad marginis posterioris medium circiter sita, verrucosa; lineola obsoleta, margini scutellorum superiori, anteriori et inferiori parallela parumque inde
B distans,

Testudo tricarinata.

distans, limbum marginalem constituit leviter striatum; quem inter et areolam verrucosam, striae plures elevatae, vel rugae, secundum ambitum rationem divergunt. Linea protuberans, seu *carina lateralis*, sat notabilis et recta, singula lateralia scutella ita fere dividit, ut segmenta superiora triangula, inferiora (saltem 2di et 3tii scutelli) quadrata sint. Surgit haec carina antice ad commissuram scutellorum marginalium secundi et tertii, et ad undecimi duodecimique commissuram postice finitur. Elevatior paullo est ad uniuscujusque scutelli marginem posteriorem, anteriorem versus decrefscens, ut tamen satis conspicua sit. Inter verrucas et strias reliqua integumentum corneum superficies glaberrima deprehenditur.

Margo, sulco profundiori, flexuoso, ab ipso disco distinctus, acutus est et integer, (nullibi nempe nec dentatus, nec crenatus.) Scutella margini insunt XXIII; quorum primum angustius, reliqua subaequalia, subquadrata, parum convexa, et declivitate disco respondentia sunt; quatuor posteriora tamen anterioribus paullo latiora et strictiora; margo extremus omnibus nonnihil replicatus, ut coloris, qui superficiei inferae flavidus est, aliquid superne appareat. Scutella, V. VI. VII. et VIII. extrorsum acutiora, inferne latiora et convexiora, testae superioris cum inferiore unionem efficiunt.

Color testae superae aequalis, profunde badius.

Sternum testa superiore multo angustius, oblongum, planiusculum, media parte depresso, antice arcuatum, postice truncatum. Longitudo ejusdem lineis quatuordecim, latitudo in parte media et inclusis ejusdem alis, lineis undecim, ad basin autem lobi anterioris et posterioris lineis tantum sex, aequalis est. Sutura longitudinali et quinque transversis et obliquis in areas inaequales dispescitur duodecim, seu *undecim* si anticum sterni segmentum triangulum, (quod primis includitur futuris obliquis,) pro uno tantum numeres, cum futura longitudinalis ejus fere obscura sit. Lobus sterni medius rectoribus utrinque limitatur futuris transversis, et integer est, (nec uti T. Europaeae, futura transversa media divisus;) testae superiori annectitur, aliis intercedentibus et alas ipsius sterni constituentibus scutellis, quorum tria in uno et duo tantum in altero, individui depicti, latere deprehendebantur. — Suturae omnes simplices, marginatae, nigrescentes. — Color sterni, uti et marginis, testae superioris, superficies infera, flavescens est, fusco hinc inde maculatus.

Caput

Testudo tricarinata.

11

Caput pro animalis mole magnum omnino, ad latera et subtus albo variegatum, ceterum fusci coloris. Frons glabra. Orbitae ovatae. Nares supra mandibulam superiorem productae. Maxillae integrae, acutae. Colli cutis laxa, verrucosa tantum, non squamosa, fusca, infra albo striata. Brachia brevia, valida, cute verrucoso-squamosa tecta, et in manuum dorso tantum squamis nonnullis latioribus firmata; palmarum digiti 5, distincti, membrana ad apices usque connexi; ungues totidem acuti, subulati, incurvi. Femora brachiis paullo longiora, robusta; plantarum digiti 4, membrana juncti, unguibusque acutis armati; accedit tamen plantarum digitus quintus, spurius, minus distinctus et inermis. Cauda squamis cincta, conica, acuminata, brevis, marginem testae longitudine parum excedens.

Habitat ---

Figura et descriptio exarata fuit juxta specimen ab Ill. Hermanno, Prof. Argentoratensi, nobiscum benigniter communicati. In spiritu vini servatur; unde forte colorum, a naturali conditione, mutatio suspicanda. Patria ejusdem ignota. Praeter specimen Hermannianum, et descriptionem ab Ill. Retzio communicatam, nullibi aliqua nostrae testudinis notitia occurrit. Juventae et incrementi nondum absoluti, indicia varia prae se fert omnino, et indubitata, individuum nostrum. Habitus autem totius animalis, et testae, dorsaliū et marginalium scutellorum figura, numerus, proportio, sterni structura et plura alia, a reliquis, hucusque mihi cognitis, testudinum speciebus, eousque differunt, ut pro nova specie illam exhibere non haesitaverim, usque dum certiores de illa observationes contrarium edocuerint. Ipse Ill. Hermannus *T. orbicularis* L. nomine illam signavit; et si ulla testudinum, certe haec prae aliis nomini illi respondere videtur; ad orbicularem enim figuram scutum quam proxime accedit; parva est testa, et in orbiculatam figuram coalitae sunt plantae; ita ut omnes, quas de *orbiculari sua* notavit conditiones, b. a Linné, aequae bene nostrae conveniant testudini, ac *T. Europaeae*, quae tamen potiori jure, et rationibus supra adductis, vera orbicularis L. esse videtur. Differt autem Europaea a tricarinata, corporis totius magnitudine, scuti figura, carinarum lateralium (etiam in junioribus) absentia, numero scutellorum marginalium, sterni ad testam superiorem proportionem, ejusdemque divisione et connexione diversa, pictura scuti et multis aliis.

Testudinis, in Museo Lundinensi servatae, ab Ill. Retzio communicata descriptio supra laudata, quoad notas essentialiores omnes, in nostram ap-

prime quadrat; et *tricarinatae* nomen ab Ill. Retzio ipsi impositum, eo lubentius retinere et in nostram transferre volui, quum characteristicum, et ex paucioribus testudinum speciebus, carinis lateralibus praeditis, haec distinctissima ejusque nominis dignissima sit. Specimen ab Ill. Retzio descriptum, testam habet $2\frac{1}{4}$ pollic. longam, $1\frac{3}{4}$ latam et $\frac{7}{8}$ altam; scutella accessoria, inter testam superiorem et sternum, tria ad latus sinistrum, duo tantummodo ad dextrum (uti in nostra quoque) observavit; sic sterno quoque *undecim* tantum adscribit scutella, forte ob paris antici (uti in nostra) futuram obscuriorem. Marginis autem scutella XXII. tantum numeravit Ill. Retzius in *tricarinata* sua, quorum nostra XXIII. distinctissime offerebat. Quum reliqua omnia apprime convenient, hujus in marginalium scutellorum numero observatam discrepantiam, inde ortam esse suspicor, quod par scutellorum posticum, (supra caudam positam,) ob futuram minus distinctam et obsoletiore, (ut in testis quibusdam interdum contingit,) pro uno tantum numeratum fuerit. — Caeterum enodatio huius testudinis historia et adumbratio quoad patriam et adultiorem ejus statum, in votis est.

 Tab. III.

Fig. 1.

TESTUDO SCABRA. *Retzii.*

Testudo galeata.

Testa depressa, ovali; dorfi scutellis tribus intermediis acute carinatis; marginis scutellis XXIV.

Dum certam *T. scabrae* L. cognitionem undique expeterem, duae sub eodem nomine, inter se autem longissime differentes, nobiscum communicatae sunt figurae; et prima quidem, fig. 1. Tab. III., ab Illustri Retzio, cujus descriptionem, cum observationibus, ipsissimis Ejusdem verbis tradam:
 „ Testae

„ Testae longitudo pollicum vix $2\frac{1}{2}$, latitudo pollicum 2, altitudo pollicis 1.
„ Pondus, mense Junio 1790, drachmarum novem et semis ponderis medicina-
„ lis. Testae superioris scutella XIII; dorsalia tria intermedia (nempe 2dum
„ 3tium et 4tum) acute carinata, licet carina non multum sit elevata. Scutel-
„ lum primum linea elevata dimidiato-fubcarinatum; quintum paullo notabilius.
„ Omnia tredecim cinereo-livida sunt, punctis nigris variegata, punctisque
„ oblongis vel lineis elevatis, versus centrum ductis, scabrida *), margine ni-
„ grescente nitido, levissime secundum ambitum vel futuras striata. In aliis
„ locis lineae elevatae nuper memoratae, etiam marginem percurrunt, in aliis
„ non. Forma horum scutellorum difficile describitur, melius ex adjecta icone
„ intelligitur. Marginis scutella XXIV, eodem ac dorsalia colore picta, at margo
„ albus. Haec praeterea laevia sunt et margine futurarum nigro; X posticorum
„ et VI anticorum margo acutus, reliquorum lateralium obtusus, (eorumque,
„ uti ex icone apparet, situs perpendiculariter declivior.)

„ Testa inferior, medio nonnihil impressa, X majoribus scutellis, et tribus?
„ minoribus anticis constat; postice truncata, albo fuscoque nebulosa, glabra,
„ futuris fusco-lividis.

„ Caput $\frac{5}{8}$ pollicis longum, ubi latius $\frac{1}{2}$ pollicis latum, cataphractum, laeve.
„ Rostrum brevissimum, edentulum, naribus cylindricis. Oculi sat magni, ob-
„ lique aperti, circulares, rostro vicini. Aurium fabricam tegit, sub capitis
„ clypeo, ejusdem cum dorfi testa coloris, macula albida ovata, linea depressa
„ circumscripta. Sutura supra utrumque oculum et ab hac alia inter oculos
„ ad rostrum.

„ Caput et collum subtus albidum, quo colore etiam instruitur margo
„ mandibulae superioris. Gula etiam, ut et totum collum subtus, albida et
„ tenuiter rugosa.

„ Cirri filiformes, breves, retractiles, vel verrucae binae ad marginem
„ mandibulae inferioris.

B 3

„ Col-

*) „Scabrities vix observatur, nisi a mucro facile adhaerente bene tersa sit testa, verum in
„ ficca facile apparet. „

Testudo scabra.

„Collum aequalem circiter cum capite longitudinem habet, paullo angustius vero, et a capite ruga, cum minus extendatur, antice versa, distinguitur.

„Pedes palmati, supra fusci, subtus fordide albidi; femoribus rugosis, tibis squamatis; omnes quinque digitis et unguibus instructi. Ungues subulati, quasi ex totidem capsulis prodeunt, et squama acuta distinguuntur. Palmae truncatae. Plantae oblique rotundatae; unguibus antice dispositis. Cauda conica, acuta, parum extra testam extenditur.

„Habitat in *India orientali*, unde (sed locum nondum rescivi) adducta per biennium apud me vixit. Sexum et aetatem ignoro. In aqua dulci fervatur, amat autem interdum in sicco servari, apud me vero nunquam supra aliquot horas extra aquam fuit. Sonum semel tenuem et raucum audivi sub hyeme, quo tempore juxta hypocauftum locatur vitrum cum aqua, in quo continetur. Victus est panis triticeus vel fecalinus. Muscas, quas avidè nonnumquam devorat, alis pedibusque rejectis, alia vice, sicuti semper plantas, respuit. Ab Octobris initio circiter ad medium Maji inediam patitur, tuncque raro caput supra aquam extendit, nullaque alvi excrementa emittit, quae reliquo tempore alba sunt et stercoris murini forma, verum concatenata. Sole delectatur, et tunc vitri latera ascendit, posticis pedibus innixa, oculos pigre aperiens claudensque.

Huic descriptioni varias praeterea huc facientes adnotationes subjunxit Ill. Retzius, et hanc suam Testudinem, *revera T. scabram L.* esse asserit. Tantus autem inter auctores dissensus circa *T. scabram L.* observatur, ut Ill. Schneiderus, (in *Hist. Testud. pag. 327.*) eam speciem dubiam, cum aliis confusam et mixtam, ideoque ex indice delendam esse statuerit. Descriptiones enim et figurae, quas, velut ad *T. scabram L.* pertinentes, proposuerunt varii auctores, ad unam omnes inter se repugnantes inveniuntur. Omnibus itaque et singulis in ea Testudine hallucinantibus, nemo litem dicimere potest, nisi quis ipsissimum illud in medium produxerit individuum, unde descriptionem suam et nomen desumpsit b. a Linné. Quo eo facilius autem res, de qua ambigitur, dijudicari possit, en omnes, quibus in *Syst. nat. ed. XII. T. scabram*, designavit Linneus, notas:

„*T. scabra*; testa planiuscula, pedibus palmatis, scutellis omnibus intermediis dorsatis.

Seb.

„Seb. Mus. I. tab. 79. f. 1. 2. — Gronov. zooph. 74.

„Habitat in India orientali, Carolina.

„Testa lateribus subtus albo nigroque varia, dorso carinata, antice retusa, sterno antice truncato. Pedes palmati; ungues acuti,

Palam est, minime extra omnem dubii aleam positam esse, hac brevissima adumbratione, *T. scabrae* notitiam; siquidem ejus characteres, quos dedit b. a. Linné, pluribus testudinibus congruunt. Discrepant ante omnia notae quaedam, in descriptione Sebae, figuram ejusdem citatam explicante; ubi „Pedem quemlibet in quinque findi digitos“, dicitur, quem etiam numerum figura Sebae 79. 1. et 2. satis distincte exprimit. Eadem autem Sebae figura, nostrae minime respondens, in *Museo Adolph. Frideric. p. 50.* ad Testudinem amboinensem refertur, cujus „Palmae digitis et unguibus 5, plantae autem digitis et unguibus 4“, instructae ibidem dicuntur. Suam porro testudinem „inferae, flavo et rubro pigmento adumbratam“, Seba; *scabrae* autem testam „subtus, albo nigroque variam“, dicit Linné.

Quam pro *T. scabra* L. proposuit *Testudinam verrucosam*, Clar. Wallbaum in *Chelonogr. p. 116.* et ejus autoritate fides, *scabrae* subjecit Celeb. Gmelin in noviss. *Syst. Nat.* editione, eam diversam esse a *T. scabra* Retzii, evincitur, a) numero scutellorum marginalium; quorum XXV meminit Wallbaum, b) lobo sterni postico emarginato crenatoque; c) absentia cirrorum ad oris angulos, d) numero digitorum et unguium *quaternario* tantum in plantis, e) margine denique, quam in *T. verrucosae* testae ambitu convexum *crenatumque*, pone rotundatum, ferratum ac emarginatum describit Auctor laudatus.

Est quoque diversissimum a nostro animal, *Testudo scabra*, apud illustr. *de la Cepede* Tab. X. sub eodem nomine exhibitum; id quod sola ejus figurae inspectio satis superque edocet. Nec descriptio ullo modo nomini respondet. Scutella dorso enim laevia et plana dicuntur, margineque circumfalcato destituuntur; carina totum percurrit discum. Margo, secundum figuram *Cepedianam*, XXIV quoque adornatur scutellis, sed aliter, ac in nostra, dispositis; undecim nempe ad utrumque latus, unum deinde anticum, unumque posticum, numerum illum complent. *Scabra* Retzii autem XII. ad alterutrum marginis dimidium et aequaliter locata habet.

Testu.

Testudinem Gronov. Zoophyl. n. 74, ex tota descriptione et absentia cirrorum, nostram non esse judicat Ill. Retzius, sed potius ejusdem Auctoris *Nro. 73.* cujus nempe „Maxilla inferior utrinque medio inter apicem et oris angulos, barbula seu cirro fatis insigni carnosio instructa „ dicitur. Utrisque autem has Gronovianas Testudines, *T. europeae* varietates fuisse suspicatus est Ill. Schneider, ideoque de vere *T. scabrae* existentia dubitavit, in qua opinione Cel. Gmelin ipsam sequutus est, qui scabram L. ad orbicularem relegavit, nomini Linneano autem *T. verrucosam* Wallbaumii substituit.

Facile colligitur ex omnibus, hucusque in medium prolatis, rem arduam esse, certi aliquid de *T. scabra* L. statuere. In hac itaque opinionum diversitate commodissimum putavi, descriptionem et iconem fidelem *) ejus Testudinis dedisse, quae pro vera *T. scabra* L. a laudatissimo Retzio habetur, et quae si eadem non fuerit, nova species, nunc primum descripta ac depicta, censenda erit, cujus notitia Ill. Retzio debetur. Si autem ita res evenerit, quum novis rebus nova nomina ponenda sint, ob singularem capitis clypeum, quo haec testudo adornatur, *Testudo galeata* forte, commode appellari poterit.

Tab. III.

Fig. 2.

TESTUDO SCRIPTA.

Testudo scabra. THUNBERG.

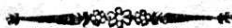
Testa orbiculari, depressa; scutellis omnibus superne characteribus notatis; marginis XXV. inferne guttatis.

En! aliam, pro *T. scabra* L. datam, novam certe et nullibi hucusque designatam testudinem. Ill. Thunbergio debemus ejus imaginis notitiam et

*) „Figura *T. scabra* Retzii, apprime respondet specimini in Museo Acad. Reg. Holmieni servato, etiam magnitudine; hujus testae dorsum saltem paullo magis carinatum esse videtur; colores autem animalis in spir. vini servati, evanuerunt. — Ex litter. cel. D. Swartz ad Generos. Schreber. Novbr. 1791.

et communicationem. Ulteriore licet explanatione deficiente, ex ipsa tamen patet icone, etiam hanc characteri *T. scabrae* L. congruere; adsunt etenim: „Testa planiuscula, antice retusa, dorso carinato, subtus albo nigroque varia; „pedes palmati et ungues acuti.„ Nihilominus haereo, an nostrae testudini similem coram habuerit b. a Linné, *T. scabrae* suae characterem concinnaturus; certo certius enim picturae, characteres inscriptos quasi referentis, in scuto superiore mentionem fecisset; utpote notae prae aliis conspicuae. Cum individuum cujus nobiscum communicatam imaginem Tab. III. fig. 2. exhibet, ipse non viderim, et, praeter nomen, nullam ejus descriptionem dederit laudatiss. Thunbergius; alia, quam ipsius figurae inspectio quemlibet edocere potest, addere non libet, ne descriptionem finxisse, vel superflua et aperta in medium protulisse videar. Orbiculari figurae prae ceteris accedit haec testa, et valde depressa videtur. Margo crenulatus apparet. Sterni cum testa superiori connexio efficitur non sola sterni parte media, sed ejusdem quoque lobi anterioris alis dilatatis; uti in plurimis autem speciebus, quatuor intermediis marginis scutellis, (a quinto ad octavum usque,) necitur sternum.

Utrum characteres testae sint leviter tantum inscripti, an profundius insculpti, nescio. Patria quoque, aetas, et reliqua, quae ad historiam ejus illustrandam facere possent, ignota sunt. — Ad tribum aquatilem eam pertinere, nullum est dubium; licet pedum figura non optime expressa videatur.

Tab. III.

Fig. 3.

TESTUDO CINEREA. *Brown.*

Testa ovata, depressa, integerrima, laevi; carina et scutellorum
futuris albo fasciatis.

The cinereous Tortoise. *Brown.* illustrat. pag. 115. Tab. XLVIII. fig. 1. et 2. *)

Tortue cendrée. *T. cinerea*, digitis membrana unitis, testa elliptica, cinerea, depressa, lunulis albidis margine variegata. *Bonaterre* Erpetologie. Tort. n. 14. — Figura et descript. *Brown.*

Testudo cinerea. Brown's aschfarbige Fluß-Schildkröte. *Schneider* in Schrift. Berl. Naturf. Fr. IV. B. 3. St. p. 268.

Hujus testudinis iconem ex laudato opere Brownii mutavi, qui sequenti, brevissima quidem, descriptione illam illustravit:

„Staturam tabula exprimit; palmis et plantis pentadactylis, totidemque „unguibus armatis instruitur. Color cinereus. Testa margine integro et li- „neis albis eleganter picta est. Servatur in Museo Dni Richardi Green, Phar- „macopolae Litchfield. Patria ignota. „

Non multum abluere videtur primo intuitu *T. cinerea* imago, ab illa, quae sub *T. picta* nomine posthac exhibebitur. Accuratius autem utrosque comparanti, sequentes se objiciunt differentiae, quatenus nempe pro vera, et individuo, unde desumpta est, respondente haec Brownii imago haberi potest. Observantur nempe in *T. cinerea*, inter prima dorsi laterumque scutella, duo minora, accessoria quasi et aliis testudinibus infueta, si tale quid ex fascia elliptica ibi notata colligere licet; id autem non absque omni jure colligi posse,

*) New illustrations of Zoology, by *Peter Brown.* London 1776. 4.

posse, patet ex eo, quod, praeter carinam, omnes scutella intercedentes futurae simili fascia notatae sunt. Propriam deinde sibi vindicat fasciarum distributionem rectilineam *T. cinerea*, quae non ita est in *T. picta*. Differt porro numerus scutellorum marginalium, quorum nempe XXIV exprimuntur in *T. cinerea* figura, deficiente ibidem scutello lineari antico; quo autem instructa *T. picta*, scutella marginalia habet XXV. Sternum *T. cinerea* postice brevius est, aliterque formatum quam in *T. picta*, cujus etiam plantae tetradactylae tantum sunt. Pedum deinde, capitisque structura, testae, fasciarumque coloribus differunt, ut specie utrasque ipsas differre maxime sit probabile. Quum autem hanc *T. cineream* cum *picta* accuratius et ad vivum comparare non liceat, tantas vero mendas ab artifice illam depingente commissas fuisse, supponere iniquum esset, fide laud. Brownii, qui primus et solus ejus notitiam dedit, pulchrae hujus testudinis iconem hic repetere nullus haesitavi.

Sero innotuit novissima *T. cinerea* mentio, quam in libro laudato nuperime fecit Ill. Schneider. Exstat nempe aliud hujus speciei individuum in Museo Cel. Blochii, M. D. In America Septentrionali, et quidem ad fluvium Sti. Laurentii, habitare dicitur haec species, testante ejus speciminis venditore.

Binis processibus in medio utrinque instructum est sternum, et testae superae ope intercedentis membranae tendinosae *) junctum, uti in *T. europaea*; haec autem testarum conditio, et pedum palmata structura, fluviatilem esse testudinem satis superque judicant. Specimen Blochianum statura, tripla et quod excedit, majore, illud Brownii superat; et differt colore subcaeruleo vel proprie cinereo, (qui lividus est in pictura Brownii,) et lituris scutellorum, tam dorsalium quam marginalium, flavescens potius quam albis. Delineationem scutellorum in Brownii figura nimis angulatam esse monetur. Scutella dorfi sunt in specimine Blochiano XV, sicut in icone Browniana; diversa autem est eorundem distributio; notante enim Ill. Schneidero, 5 in media serie cubant, 6 in latera sinistro, et totidem in latere dextro. Cauda elongata. Sterni apud Brownium delineati figura et omnia reliqua Specimini Blochiano congruunt, praeter colorem, qui in univsum flavescens observatur, ubi album habet Brownii pictura. Hanc, suavi et pulchro colore decoram testudi-

C 2

nem

*) Distinctissima igitur a specie sequenti s. *T. picta*.

nem depingi curavit Ill. Schneider, eamque picturam se data occasione foras daturum esse pollicitus est.

Tab. IV.

TESTUDO PICTA.

Testa oblonga, demisse convexa, laevissima, scutellis disci medii subquadrangularibus, flavo marginatis; sterno longitudine scuti.

T. picta, testa plana, utrinque macula duplici ex atro-caerulescente notata, scutellis margine flavo cinctis, collo per longitudinem flavo nigroque striato. *Linn. Syft. nat. ed. Gmel. p. 1045. n. 30.*

T. picta Hermanni. *Schneid. Schildkr. p. 348.*

T. novae Hispaniae. *Seb. Thef. I. Tab. 80. fig. 5.*

Flat Broock Turtle, *Pensylvanis.*

Testa superior oblonga, demisse et aequabiliter convexa. Longitudo poll. $5\frac{1}{2}$, latitudo in medio poll. $3\frac{3}{4}$, pone supra femora 4, altitudo poll. $1\frac{1}{2}$ aequat *). Scutella disci XIII, plano convexa, laevissima, nulla nempe fulcorum areolarumve impressione distincta, glabritie fere nitida; figurae subquadrangularis fere omnia, exceptis tantum tribus anterioribus, et duobus feriei mediae ultimis, curvilatera, angulis plerisque obtusis, futuris tenere fulcatis. Primum dorfi scutellum unicolor, praeter lineam flavam, intra duas nigras, illud, carinae loco, bipartientem, figurae est irregulariter quinquangularis, antice parum latioris; margines utriusque directione opposita repandi, arcuati; latera curvilinea. Secundum dorfi scutellum reliquis majus, limbum antero-

*) Color verbis difficile exprimendus, ex dilute badio et flavo quasi mixtus.

anterior, quo prioribus dorfi laterumque scutellis jungitur, media parte paullo productiorem, simul et flavo colore, qui nigra a tergo cancellatur lineola, pictum habet, reliqua autem et sui coloris scutelli pars, quadrangularis fere et curvilatera, et linea flava media in duo quadrata oblonga divisa est. *Tertii*, postice declivioris, margo transversalis anterior, latior quam secundi, sed flava ejusdem ora angustior; flava deinde linea divisum est scutellum, uti praecedens, in binas aequales et quadrangulas areas, angulis ante acutis, pone obtusis, conniventibus; laterum margo repandus. *Quarti* dorsalis scutelli margo anterior iterum quam in praecedente latior et anfractuosus, posterior angustior multo et rectus; latera obliqua et curva; ora antica flava angusta; linea flava media in dua quasi triangula, apice truncato, dividitur. *Quintum* denique minimum est, et sexangularis fere figurae, lateribus rectilineis, ora et linea media flava. Carina omnino nulla in testae laevissimae dorso; ejus tamen loco, linea illa flava, in descriptione scutellorum commemorata, ex prima marginis squamula surgens, ad ultimam usque, supra dorfi medium decurrens; eadem nigra utrinque lineola comitata cancellata est. Scutella disci lateralia quatuor; primum unicolor, figurae irregularis; secundum, et duo reliqua, quadrangularia sunt, magnitudine tamen decrefcentia, angulis obtusis; ora illorum anterior recta et latior, superior curva et angustior, flavo colorata, nigra itidem lineola cancellata, et a generali scutellorum colore distincta.

Ex descripta orarum in disci scutellis pictura formantur sex fasciae flavae, inaequales quoad latitudinem; quorum tres discum transversant, aliae tres angustiores in longitudinem excurrunt; ex his media sola recta est, laterales anfractuosae sunt.

Areolarum fulcorumve in testa adulta nullum vestigium.

Margo aequabilem testae declivitatem continuans, acutus est, ad latera solum contractior paullo et obtusior; bracteas habet XXV, cum impari nempe antica, quae minima; angusta, leviter emarginata, et lineola flava media signata; tres anteriores (utrinque), acutae, integrae, horizontales; quatuor laterales, quae sternum sibi junctum habent, et quidem immediate ad quintam et sextam, quae superne decliviores, angustiores, retractiores, inferne autem convexiores et productae brevibus sterni alis occurrunt; quarta et septima marginis bractea altera dimidia parte acuta, altera autem obtusa est, et hac parte, ope intervenientis officuli, sterni alis quoque junguntur; quinque posteriores bractee

iterum dilatatae, acutae, integrae et horizontales sunt. Notandum, animal depictum bracteis duabus ultimis supra caudam caruisse; hoc vero casui vel aetati tribuendum esse, levia, quae in altero testae latere restant, earundem vestigia docent.

Color bractearum marginalium testae colori quidem aequalis, paullo magis tamen nigrescens est in adultioribus; media illarum pars macula flava vel aurantia notatur, quae alia ejusdem coloris linea, arcuata in aliis, in aliis litteram Π quasi imitante, cingitur, idque plus minusve distincte in diversis; iisdem variegatur coloribus margo inferus, ut macula nempe, rotundato-elongata et lucidioris coloris, mediam squamarum occupet partem.

Sternum longitudine testam superiorem fere semper aequat, et maxime antice; ejus figura oblonga; lobus anterior rotundatus, posterior truncatus, utriusque crenulati leviterque sursum flexi sunt. Sutura longitudinali et quinque transversalibus, (quarum anteriores et posteriores angulo acuto convergunt) in duodecim dispartitur areas inaequales. Lobus sterni medius, brevi et modice sursum flexa ala utrinque auctus, firma, arcta et ossea futura, testae superae annexus est; limitatur autem hic lobus secunda subrecta, et quarta arcuata transversali futura, et ipse media arcuata futura in duas dispartitur areas inaequales. Praeter indicatas autem futuras, quibus sterni scutella propria seu integumentum corneum squamae nectuntur, tres aliae in testudinis nostrae sterni conspiciuntur lineae, transverse illud percurrentes; scilicet a) linea omnibus reliquis rectior, ipsum sterni medium dividens, ad cuius cum futura longitudinali confluum macula oblonga, umbilici quasi obsoleti vestigium referens, notabilis est, quae tamen in omnibus non observatur; b) lineae duae, in anteriore lobo, inter primam et secundam transversalem futuram, ex margine surgentes, et ad latera inferiora officuli ovati, in eodem lobo quasi inserti, desinentes; c) linea inter duas lobi posterioris futuras. Ista autem lineae sunt propriae sterni osseae futurae, (est nempe omnium testarum ossea fabrica futuris sibi propriis, et corneum integumentum futuris minime respondentibus, connexa,) per tenerrimas et diaphanas hujus speciei squamas in conspectum venientes.

Color sterni pallide flavescens, vel albidus, fusco hinc inde obumbratus est, summa autem ejusdem alarum pars, qua testae superae jungitur, hujus picturam imitatur.

Caput

Caput pro animalis statura parvum, oblongum, depressum. Cutis rugoso-squamosa, nigrescens, flavo variegata. Mandibulae edentulae. Palmae digitis quinque subpalmatae; plantae digitis quatuor palmatae. Ungues longi, arcuati, acuti; plantarum longiores et fortiores.

Cauda, quartam circiter testae partem aequans, squamosa, nigra, secundum longitudinem flavo striata.

Imago hujus testudinis juxta animal mortuum, siccum delineata est, unde extremitatum minus vivida, sed vera tamen figura.

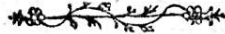
Ad fluviatiles pertinet; quod et pedum structura, et testa depressior evincunt, licet testarum per arcuam et osseam commissuram junctio, contrarium secundum aliorum placita suadere videatur.

Habitat in America Septentrionali; rivulos amans fedatos, profundos et loca solitaria. Caelo sereno gregatim apricantur, arborum truncis rupibusve insidentes, pavidissimae tamen subito in aquam demergunt, dum approximare sibi quendam vident. Velocissimae natatu, ingressu tardissimae; per horas sub aqua morantur, extra aquam autem paucos dies et aegre vivere dicuntur. Dicuntur quoque voraces esse, et anaticulas rivis innatantes infestare, quas pedibus prehasas in aqua demergunt, demersas devorant. Pulchrae sunt et elegantes adspectu. In majorem quam tabula exprimit molem vix incrementum. Ad cibum adhibentur a nonnullis.

Figura Sebae supra laudata apprime cum nostra convenit, nec ullum restat dubium, idem ea repraesentari animal. Descriptionem addidit frequentem: „*Testudo ex Nova Hispania; Lusitanis Ragado d' Agno* appellatur. Minusculae est speciei, politoque et aequali gaudet operimento, ex flavo dilute rubello, quasi aurantii coloris; scuta vero squamosa, ex quibus id constat, dilute flavis inter se lituris, ad normam quasi geometricam, distincta sunt. Caput, pedes et caudam saturate aurantius tingit color. Constat inde, in solo testae et extremitatum colore positam esse differentiam, quae coelo diverso tribui poterit, (novam Hispaniam enim indicat Seba sui speciminis patriam,) nisi forte et color casu vel tempore nimis mutatus fuerit in Sebaeano specimine. —

Testudinem pictam *Hermanni* et *Gmelini* ad nostram quoque pertinere facile credo. Pullus fuit, magnitudine pomi minoris et in spiritu vini servatus, a quo characteres desumpti fuerunt. *Schneid.* p. 348. Conveniunt omnia, praeterquam quod „macula duplex ex atro caeruleascens in testa superioris utrinque, observata, in speciminibus meis adultis desideratur.

Aliam hujus speciei testam juniorem nuperrime a plurimum reverendo mihiq; amicissimo D. *Henrico Muhlenbergio*, e Pennsylvania missam, accepi. Est testa pollices quatuor longa, $2\frac{3}{4}$ lata, $\frac{1}{2}$ pollicis ex margine, $1\frac{1}{2}$ ex sternio, alta. Marginis supra pictura observabilis quidem, sed non adeo distincta est, ut in specimine nostro depicto, vel in figura Sebaeana. Margo junioris hujus testae inferus contra, vividioribus eleganter pictus est coloribus, cinereo nempe et aurantio vel flavo rufescente, easdem tamen signaturas, quales in nostra icone expressae sunt, imitante. Notatur etiam in ejusdem sterni lobo anteriore supra jam commemorata areola ovata. Sternum album est. Commissura arctissima ossea utraque testas jungit. Ad testudines aquaticas etiam a Viro laudato refertur, qui eas ad aggeres molarios habitare, et mense Octobri in locis paludosis abscondi, narrat. Observat porro maxime reverendus Muhlenbergius, sternum modo album et fusco-maculatum, modo rubens esse; caput punctis flavis, pedes striis interdum sanguineis ornari, et pulcherrimam esse speciem. Laevissima est haec junior testa; nulla areolarum in scutellis, et obscura tantum in ambitu rugarum vestigia ostendens. Pictura ceterum dorfi decussata et proportionibus partium cum adultiore depicta conveniunt.

Tab. V.

TESTUDO PUNCTATA.

Testa oblonga, modice convexa, laevi, fusca, guttis flavis
sparsis.

Testudo terrestris Amboinensis. *Seba.* thes. T.I. tab. 80. fig. 7.

T. anonyma. *Schneid.* Schildkr. 2ter Beytr. p. 30.

T. guttata. Getüpfelte Fluß-Schildkröte. *Schweider.* in den Schrift. der Berl. Naturf. Fr.
IV. B. 3. St. p. 264.

Testa superior glabra, oblonga, modice et aequabiliter convexa; mensura, in
variis testis adultis observata, fuit longitud. linearum 45, latitud. lin. 33,
et altitud. circiter linearum 13; proportio itaque = 15: 11: 4.

Discus componitur bracteis quinque dorsalibus et quatuor utrinque latera-
libus. Dorsales tres intermediae, 2da, 3tia, 4ta, in testis adultis convexo-
planæ sunt, reliquæ circumcirca positæ decliviores et plano-convexæ.
Prima et quinta dorsalium figura sunt irregulari pentagona; longior et angu-
stior illa, brevior latiorque hæc. Tres intermediae dorsales subquadratae, ut
tamen angulo, futuris lateralium bractearum opposito, paullo productiore, ad
hexagonam figuram quodammodo accedant. Media dorsalis sibi adjacentes
ejusdem seriei longitudine et latitudine paullulum superat. Carina omnino
nulla.

Ex lateralibus prima irregularis est figurae; secunda et tertia deorsum
oblongo-quadrata; quarta minima et fere quadrata. Superficie testa est ple-
rumque laevissima, ut in speciminibus, etiam adultis, nulla omnino, in aliis
obscura tantum rugarum concentricarum vestigia detegi possint. Suturae bra-
ctearum distinguentes leviter fulcatae et flexuosae plerumque omnes. Disci et
marginis color princeps est fuscus; niger in plurimis, in aliis obscure brun-
neus;

neus; exornatur autem maculis rotundatis, numero, magnitudine et positione variis, citrini coloris ut plurimum in nigris, aurantii in brunneis testis.

Margini insunt squamulae XXV; duodecim nempe utrinque cum impari antica, lineari et angustissima; reliquae omnes plus minus quadratae sunt figurae. Convexitatem disci sequuntur tres anteriores, latiores simul et acutae; quatuor laterales angustiores, obtusiores, inferne autem auctiores sunt, et sterni alas futura ossea sibi adjunctas habent; quatuor posteriores antecedentibus paullo latiores, deflexae et acutae; ultima tandem (cum pare suo) convexiuscula est et angustior. Ceterum aequabilis dicendus est et integer marginis ambitus, parumque antice retusus.

Sternum, testam superam longitudine antice aequans, pone paucis lineis deficit et bifido-emarginatum est; media pars planiuscula, anterior et posterior parum sursum flectuntur in plurimis. Sutura longitudinali, et quinque transversalibus, (quarum primae et ultimae acuto convergunt angulo, reliquae subcurvis designantur lineis,) in duodecim dispescitur areas fulcatas; fulcorum anguli versus futuram longitudinalem confluent, ex opposita autem parte areolarum vestigia observantur. Sterni color maximam partem nigrescens est, interdum albo, interdum rufo variegatus.

Alae sterni angustae, sursum flexae, quatuor marginis scutellis, (5to—8vo) commissura arcta et ossea unitae sunt.

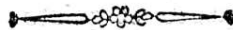
Habitat in paludosis Americae septentrionalis. Testam depictam inde apportavi. Plures me videre memini ejusdem speciei pullos prope Philadelphiam, Mense Majo 1778, qui statura vix ovi columbini erant, sed testis nigerrimis brevissimisque croceo colore eleganter guttatis.

Etiam hujus testudinis, licet distincte fatis apud Sebam depictae, mentionem praeteriit b. a Linné; cautionem, uti videtur, adhibens, ne auctoritate ejus deciperetur in rebus quas ipse non vidisset. Ejusdem descriptionem sequentem dedit Seba: „*Testudo terrestris Amboinensis*. Ex Amboina cum aliis „minorum animalium speciebus et haec *Testudo* liquore Arrak condita, ad „nos pervenit, ejus cognomine tamen haud adjuncto. Pulcherrima interim „nobis videtur, dum laevibus scutis *dilute spadiceis* vestita, flaventes aliquot „maculas fingulis impressas squamis exhibet. Capitis pedumque color spadi- „ceus

„ceus faturior est., — Cum in spiritu servatum fuerit specimen Sebae, inde forte coloris, dilute spadicei, varietas explicanda, nisi coelo diverso tribuenda, si scilicet verum est, in Amboina illam etiam inveniri, quod Seba tradidit; qui tamen circa patriam animalium exhibitorum saepius hallucinatus est. —

Apprime cum nostra convenit *Testudo*, in Museo Blochiano servata et ab Ill. Schneidero, in libro citato, descripta, exceptis solum numero et distributione macularum aurearum, quibus singulae variant testae, ut praesentia illarum, in omnibus quidem observata, non autem earundem magnitudo, vel numerus et ordo, notam characteristicam speciei suppeditent. Erat autem in Specimine Blochiano „testae superae longitudo poll. $2\frac{3}{4}$, latitudo $2\frac{1}{2}$, ubi maxima., Cauda recta, marginem testae lineis 9 superans. Caput, pedes et cauda testae concolores. Caput etiam guttis croceis notatum. Formam, habitumque capitis, pedum, unguium, horumque numerum similem invenit Ill. Schneiderus earundem partium structurae in *T. Europaea*, facta inter utrasque iuxta comparatione. Unde *T. punctatae* pedes praesumendi sunt palmati, et ad tribum aquatilem referenda species, mea quidem sententia; in contrariam autem inclinat Ill. Schneiderus, et ad tribum terrestrem eandem refert, ob commissuram ossream, qua ambae testae junguntur, et ob marginem testae superae ad latera coarctatum, obtusorem, qualis in plerisque deprehenditur terrestribus speciebus. Eam autem testarum conditionem non satis aptam esse distinctionis utriusque ordinis rationem, supra jam Testudinis pictae exemplo confirmatum est.

Reverendi Mühlenbergii benignitas alia me hujus speciei testa nuperrime locupletavit, figurae nostrae, tam totius testae, quam singulorum scutellorum egregie respondente; differt tamen: a) colore in universum magis badio; b) macularum aurantii coloris ordine diverso et numero minore; c) rugis in scutellorum ambitu paullo magis conspicuis, ut tamen vere rugosa non dici possint, sed undulata tantum scutella; d) sterno fere toto nigrescente, in media et anteriore parte macula sanguinea adumbrato. Punctatae nomen illi imposuit laudatiss. Muhlenberg, et *aquaticam* esse, digitis 5—4 instructam et caudatam, atque caput flavo punctatum habere, idem refert.

Tab. VI.

TESTUDO SERPENTINA. *Linn.*

Testa ovali, depressa, trifariam convexa, squamis acuminatis, margine postico rotundato acute ferrato.

T. serpentina, pedibus digitatis, testa subcarinata, postice obtusa acute quinquedentata.
Linn. Syft. Nat. ed. X. p. 199. n. 11. — Linn. Syft. Nat. ed. Gmelin. p. 1042. n. 15. Mus. Adolph. Frideric. 2. p. 36.

T. serpentina. *Schneid. Schildkr. p. 337.*

T. serpentina. *de la Ceped. n. 10. p. 131. — Bonaterre n. 20.*

T. ferrata. *Pennant Suppl. Arctiç. Zool. pag. 79.*

Snapping Turtle, *Noveboracensis.*

Ad naturae ductum depicta sistitur in hac sexta tabula testudo parum hucusque, et obscure tantum cognita. Testa superior depressa est vel leviter fornicata; figura gaudet ovali; latitudo plerumque $\frac{3}{4}$, et altitudo $\frac{1}{3}$ longitudinis ejusdem aequat. Disco incubant scutella XIII. Dorsalia quinque maximam partem horizontaliter sita, in testa nempe ante et pone leviter tantum inclinata, longitudine et latitudine minus inter se differunt quam in ulla alia specie; et quum obtusiores sint eorundem anguli laterales, ad figuram transverse quadrangulam propius accedunt, quam ad sexangularem, exceptis tamen primo et quinto, quae sinuatos paullo magis habent margines extremos. Singula modice convexa et fulcis parallelis exarata sunt; carinata proprie dici nequeunt, sed ex uniuscujusque margine anteriore, et ex angulis potissimum lateralibus, rugae surgunt elevatae, (obtusae et nodosae in adultis, acutiores in junioribus) qui radiati versus cujuslibet scutelli marginem posteriorem medium confluentes ibidem, in anterioribus tribus scutellis laevi tuberositate terminantur, in scutello autem quarto et quinto, iidem et copiosiores radii in mucronem obtusum elevantur.

Scu-

Scutellorum lateralium primum est figura irregulari subpentagona, margine antrorsum arcuato; secundum et tertium oblongam et deorsum quadratam repraesentant figuram, et latiora sunt quam longa; quartum minimum est et subquadratum. Rugae nodulis interruptae, uti in dorsalibus ex scutellorum ambitu surgentes, prope marginem posteriorem et superiorem in acumen magis minusve elevatum confluent, cujus elevatio spinosior tamen in posterioribus duobus scutellis, quam in anterioribus observatur. Ex rugis lateralibus ea notatior plerumque est, acutior simul et minus quam reliquae interrupta, quae ex ipsa primorum dorfi laterisque scutellorum futura communi surgit, rectaque ad acumen posterius procedit; eandemque directionem in sequentibus tribus scutellis continuans, carinam quasi lateralem, in convexiori laterum parte effingit. Protuberantiae spinosae itaque omnium lateralium scutellorum in linea recta sibi respondent; quam inter carinam lateralem et scutellorum dorsalium limbum, brevis quidem, sed depressior distantia five lacuna longitudinalis, discum trifariam convexum efficiens.

Ceterum glabrum est tegumen, corneas exhibens laminas tenues et subdiaphanas; glabriora iterum, minusque striati vel fulcati sunt anteriores, majorum scutellorum, limbi. Color squalidus est et luridus, disco et margini aequalis; brunneo-nigrescens in adultis, ex brunneo-flavescens in junioribus testis.

Margo componitur squamis XXV, angustioribus. Prima et impar reliquis angustior, latior quam longa, transversim et oblonge quadrangula simul et arcuata est. Quatuor anteriores angustae, convexiusculae qua discum spectant parte, margine ipso acuto subreflexo; quatuor laterales s. intermediae subperpendiculares, supra angustae, infra auctiores; quatuor posteriores latiores iterum et horizontaliter protensae, subconvexae, acuminatae; unde „margo „posterior rotundatus, ferraturis 6 five 8 profundis, acutis.„ Marginis totius peripheria costata, five supra inferiorem disci ambitum paullo elevatior et notabili fulco distincta.

Sternum in hac specie, magnitudinis ratione habita, minimum, et figura distinctissimum. Corpus ejusdem lanceolatum est; longitudine sua, duas tertias partes tantum, et latitudine, ubi maxima, unam tertiam partem longitudinis scuti aequat. Tegitur lamellis tenuibus, albidis coloris. Sutura longitudinali, et quinque transversalibus flexuosis, in duodecim dividitur areas inaequales;

quarum anteriores et posteriores minimae. Subplanum ut plurimum est corpus sterni; parumque supra marginis scuti prominens. Foveola ovalis observatur in ipsius sterni medio, quae in junioribus membrana tantum operata est. Processus osseus angustus, ex media utrinque sterni laterum parte surgens, versus testae superae marginem tendens, extremitate nonnihil dilatatus, ligamento denso et tenaci, sexto et septimo marginis scutello affigitur, et unionem sterni cum scuto efficit. Ea autem sterni structura explanantur verba Linnei, notantis: in *T. serpentina* „foramina sterni pro femoribus latiora esse, quam in „reliquis. „

Caput magnum, depressum, triangulum, cute squamoso-verrucosa tectum. Orbitae obliquae. Nares minutae, approximatae. Rictus amplus. Mandibulae acutae, edentulae. Collum squamoso-verrucosum, breve et crassum, dum quiescit animal, idem autem dum praedam morfu appetit, ad tertiam testae longitudinis partem prolongare potest. Palmarum et plantarum digiti, distincti quidem, sed membrana intermedia connexi; priorum quinque, posteriorum quatuor; unguibus totidem subulatis, rectiusculis, ipsisque digitis longioribus armati. Cauda recta, longitudine $\frac{2}{3}$ partes testae aequans, compressa, attenuata, squamis osseis acutis retrorsum flexis, sensimque decrefcentibus, superne cristata; subtus, et ad latera, minoribus squamulis vestita. Reliqua, partes inferiores obtegens, cutis laxa, rugosa, papillis et mollibus squamulis exasperata est.

Habitat in aquis dulcibus, stagnantibus cum primis, Americae septentrionalis. Ad pondus librarum 15 — 20, et, uti fertur, etiam ultra subinde increfcit. Noxia et praedatrix species, anaticulas et pisces infestans, et mordicus contra propriam speciem militans. In sicco etiam subinde late vagatur; pedibus innixa posterioribus, subsultans, sibilans et collo repente prolongato praedam appetit, et quidquid rostro arripit, aegre mittit, ut potius baculum praetensum mordicus tenens, eodem se elevari finat. In paludosis ita se immergit, ut dorsum tantum, fusci et lutulenti coloris, et saxi immobilis specie, emineat, sicque facilius praedae insidias fruit. Quas vivas apud me, in America habui, obscuriora semper camerae loca quasiverunt, et lubentissime in cinerum acervo in camino sese defoderunt.

T. serpentinae descriptio, quam in Museo Adolpho Frideric. loc. cit. dedit Beat. a Linné, brevissima licet, omnes tamen characteres diagnosticos, eos-

eosque fatis distinctos, continet, quibus animal nostrum unum idemque esse cum *T. serpentina* L. sufficienter confirmatur. Haec autem sunt verba Linnei:

„*Testudo serpentina*, testa postice obtusa, acute quinquentata. Testa „ovalis, dorso trifariam convexa, squamis acuminatis; postice margo rotundatus: ferraturis 6 f. 8. profundis acutis. Foramina sterni pro femoribus latiora, quam in reliquis. Manus unguibus 5, subulatis, rectiusculis. Plantae unguibus 4, subulatis, acutis. Cauda longitudine ipsius testae, quod singulare. Habitat in Algiriae, Chinae aquis dulcibus, mordet, natat. „

Apprime omnia congruunt, praeter patriam a Linneo indicatam; quum autem hujus nullum protulerit testem, nec ullus itineratorum hanc testudinem, in Chinae vel Algiriae — regionum quam maxime dispartarum — aquis dulcibus observaverit, suspicandum est, animal a Linneo descriptum ex America septentrionali allatum fuisse, id quod eo verosimilius videbitur, si commercium consideremus, quod Sueciam inter et Americam septentrionalem, olim extitit.

Abolevit fere hujus Linneanae speciei notitia; solum enim nomen et characterem, in Systemate Naturae propositum, repetierunt Schneider, Gmelin, Cope et Bonaterre, absque ulteriore animalis, quod videre ipsis non contigit, adumbratione. Eandem autem speciem, pro nova, et sub *T. ferratae* nomine, dedit Ill. Pennant, nulla suspitione habita, hanc suam ferratam unam eademque esse cum *T. serpentina* L., id quod ex figura ab Ill. Viro communicata fatis superque patet. Obscurae itaque et oblitae quasi hucusque speciei, hac nostra descriptione et icone, cognitionem et memoriam renovatam fore, spero.

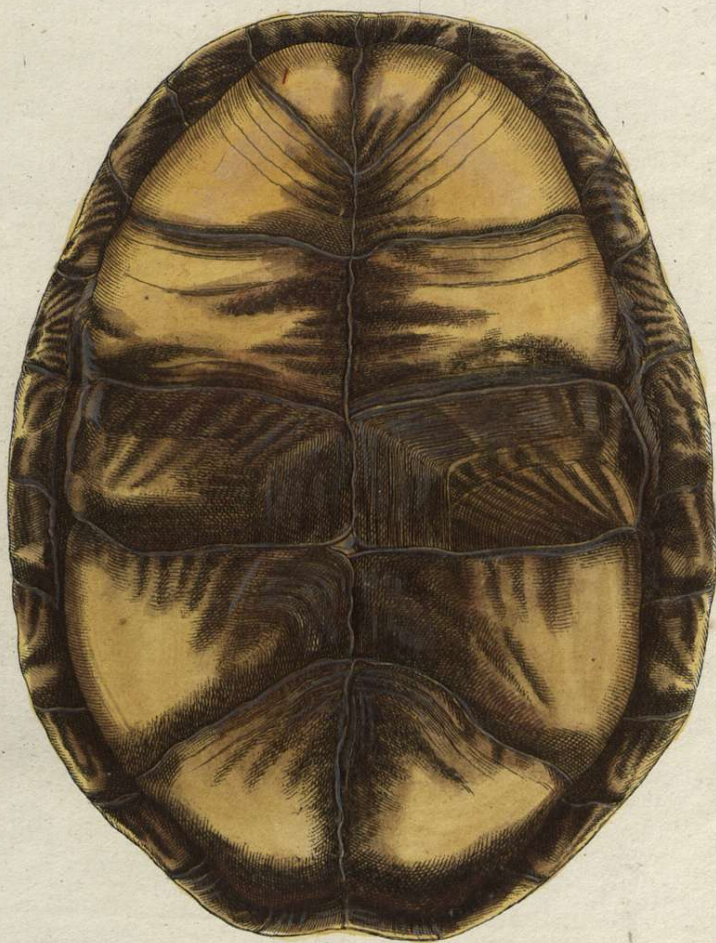
Tab. VII.

TESTUDO CLAUSA.

Testa ovali gibba, dorfi scutellis carinatis, sterno bivalvi, loricam
occludente.

-
- T. virginea. *Grew. Mus. 38. t. 3. fig. 2.* (ad T. pumill. a Linneo citata.)
 T. tessellata minor caroliniana. *Edw. av. 205. Seligm. VI. tab. 100.*
 T. Carolina, pedibus digitatis, testa gibba, cauda nulla. *Linn. Syft. Natur. ed. X. et XII. n. 11. exclusis Synon. Gronovian. et Sebae.*
 T. caroliniana. *Schneid. Schildkr. p. 334. n. 7.*
 T. brevicaudata (Courtequeue) testa superiore antice emarginata, scutellis friatis in medioque punctatis. *Cepede pag. 169. n. 21.*
 Dofen-Schildkroete. *Bloch in Schrift. Berl. Naturf. Fr. VII. I. p. 131. tab. 1.*
 T. clausa, difci scutellis carinatis, sterno vix repando, valvularum ope ad scutum apprimendo. *Linn. Syft. Natur. edit. Gmelin. p. 1042. n. 25.*
 T. carolina. *Ibid. pag. 1041. n. 11.*
 T. carolina. *Bonaterre Erpetolog. n. 23.*
 T. incarcerata (Prisonnière) digitis fissis, testa elliptica, admodum convexa, scutellis laevibus fuscis, fasciis luteis rivulatis. *Bonat. ibid. n. 24.*
 T. incarcerato-friata. (Prisonnière-friée) digitis fissis, testa elliptica, convexa, scutellis friatis, fuscis luteo-maculatis. *Bonat. ibid. n. 25.*
 Wood Turtle. *Noveboracensib. et Pensylvanis.*
 Terrapin. *Carolinens. secundum Edward.*

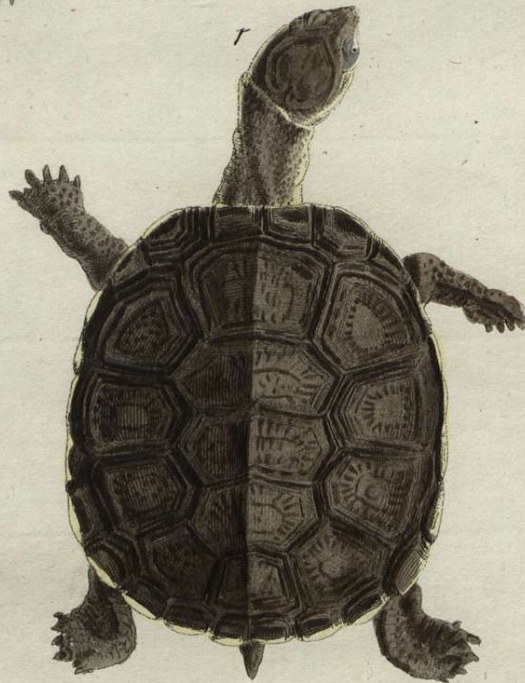
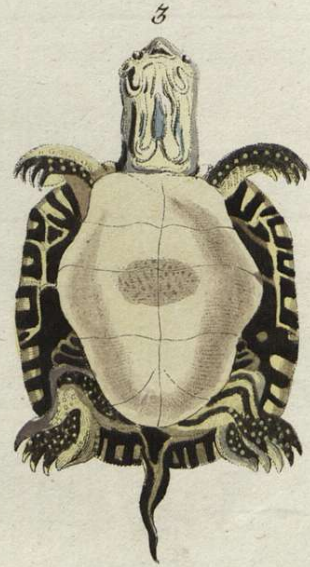
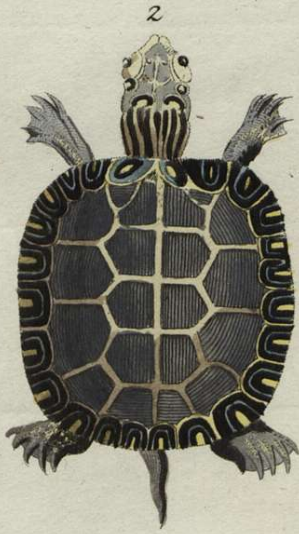
Restituimus deperditam quasi speciem Testudinis Carolinae; ejus enim nomen inane post Linneum omnes repetierunt auctores; sub alieno demum nomine eadem nuperrime proposita fuit, et pro nova quidem specie. Unum ita-

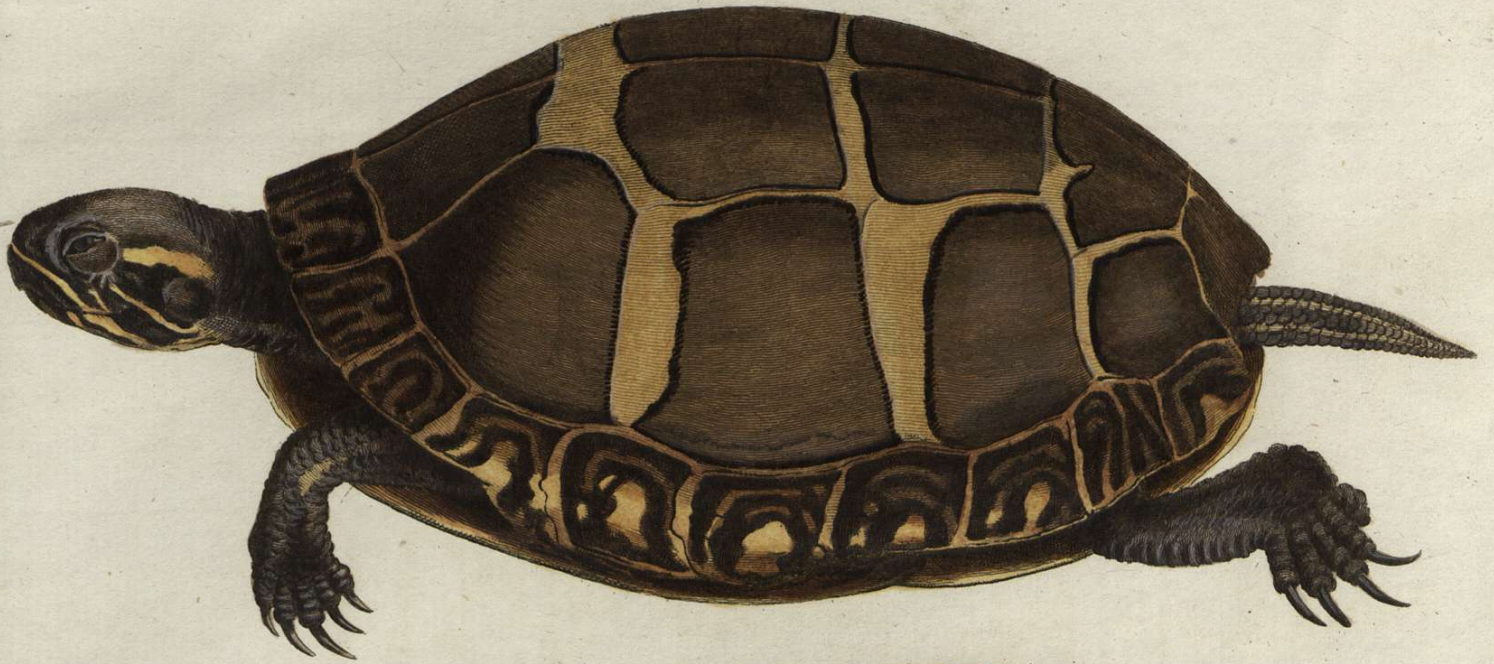
Testudo europaea Schneider.

Testudo tricarinata Retz.

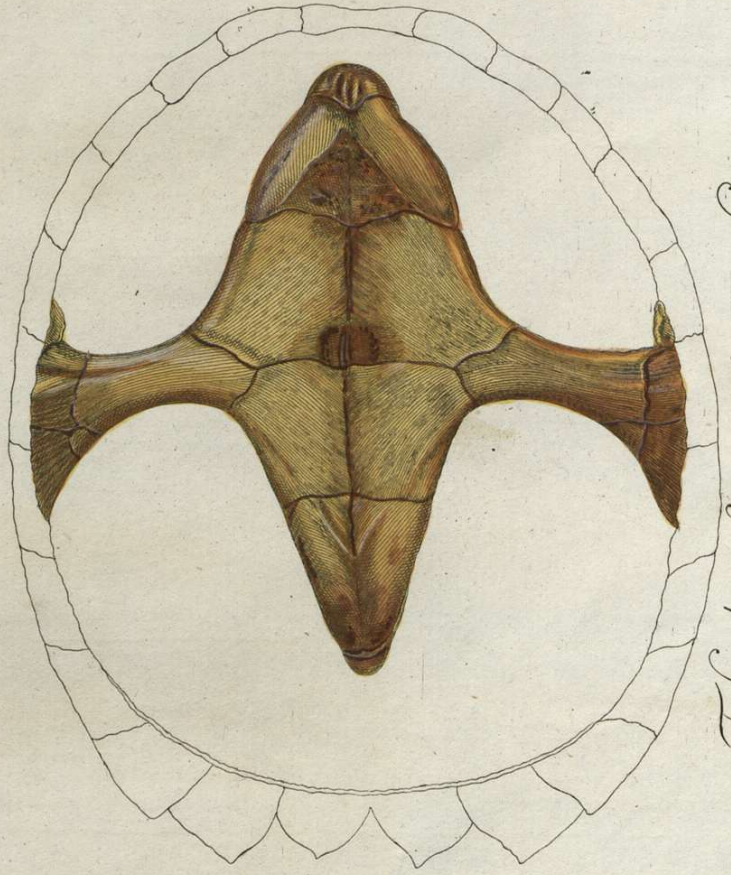
1. *Test. scabra* Retz. 2. 3. *Test. cinerea* Brown. 4. 5. *Test. scripta* Thunb.

Testudo picta Herrmanni.

Testudo punctata Muhlberg.

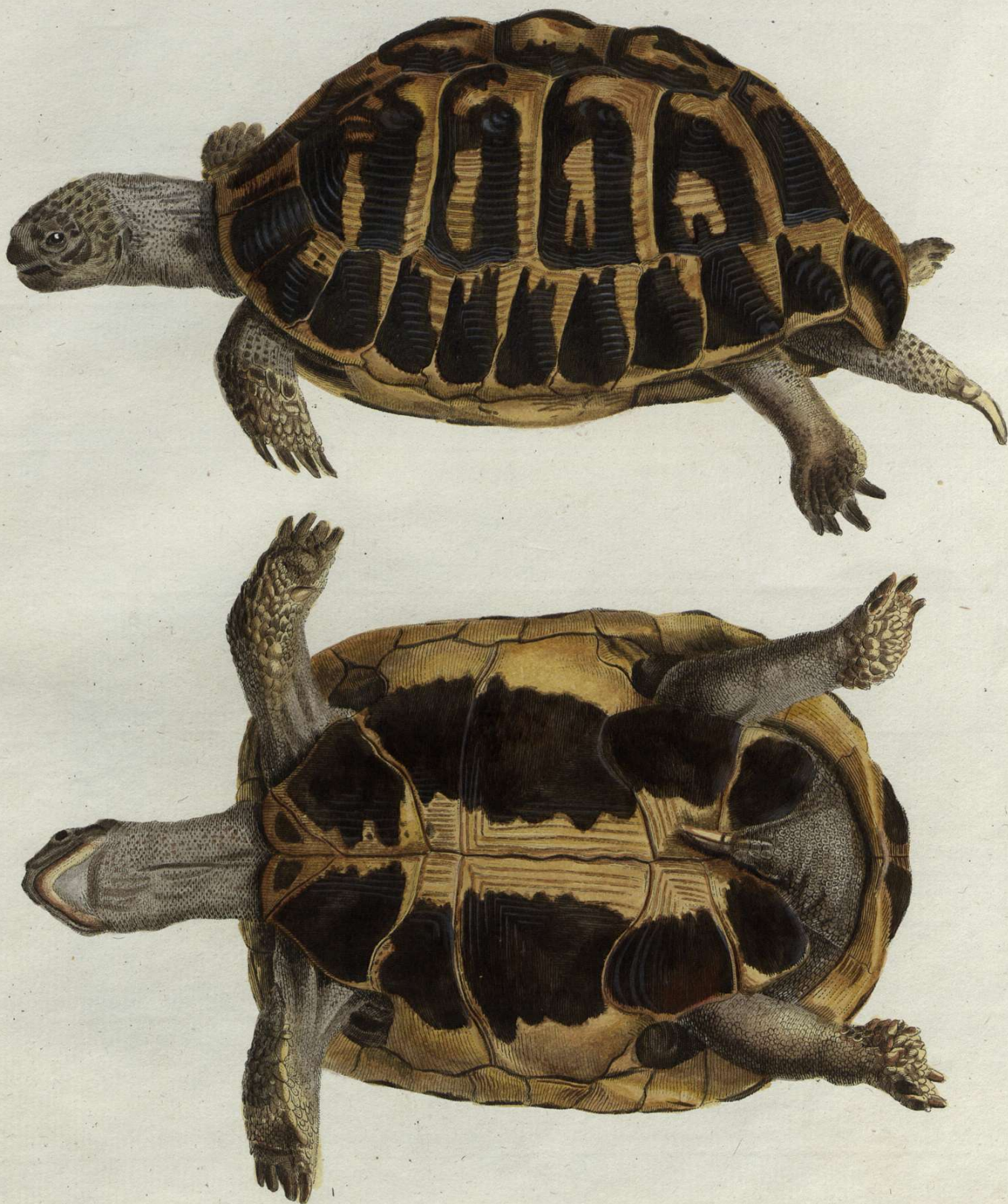

Testudo serpentina Linn.

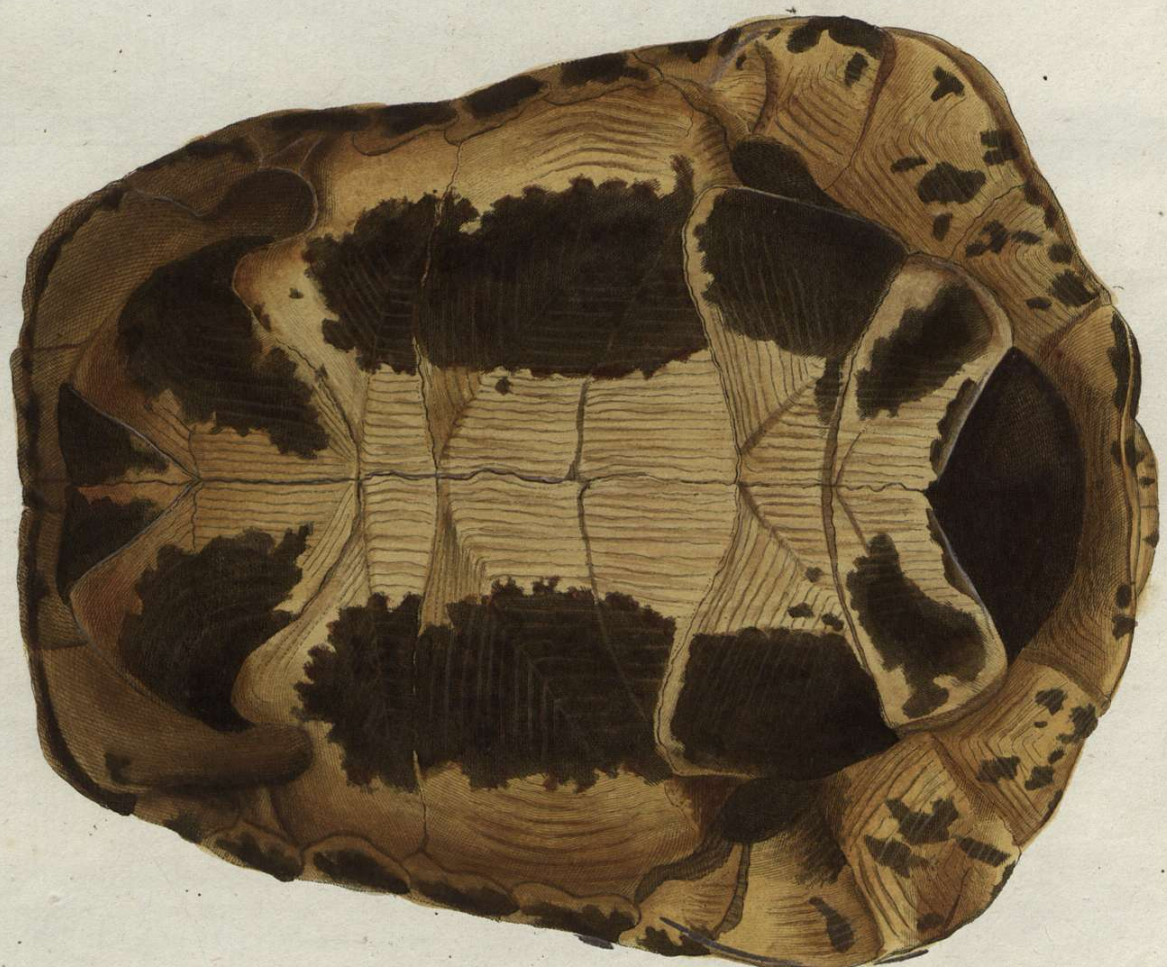

Testudo clausa Blochii.

F. W. Wunder ad nat pinx.

Testudo graeca Linn. A.

Testudo graeca Linn. B.

FW Wunder ad nat. pinz.

Testudo geometrica Linn.